

RESPEKT

 Inntil for en liten stund siden, da jeg forlot sykehuset, og jeg på en måte overlot det i Herrens hender, at hvis—hvis . . . siden jeg visste at jeg var litt hes, fordi jeg er forkjølet. Men jeg tenkte at hvis jeg . . . hvis mor var frisk nok til at jeg kunne komme, vel, så ville jeg være nede igjen for å komme på besøk hos dere. Fordi, når jeg ser noen som mamma ligge der, og vet at disse andre mødrene og pappaene her, at vi alle må komme til det stedet, skjønner dere, og når jeg tenker på hvor takknemlig jeg er for at hun er klar til å dra.

² Og så, og en annen ting jeg ønsker å formidle til menigheten. Jeg tror jeg så søster Wilson bak der. Og—og så er det søster og broder Sothmann her et eller annet sted, kanskje, i bygningen. Og—og mange av dere her som har tilbudt deres hjelp for å sitte oppe med mamma om natten, og ting som det, det er veldig hengivent. Og jeg setter pris på alt dere alle sammen har gjort. Sannelig, familien er helt utslitt, vet dere, vi er der hver natt. Og akkurat nå jobber de fleste av dem, så det er Meda og jeg, eller—eller Delores, og hun har barn på skolen, og det gjør det på en måte vanskelig å bare dele det på et par av oss på den måten, og du blir bare helt utslitt. Du klarer knapt å fortsette, og du klarer omtrent ikke å skille dag fra natt, spesielt når du har kommet opp i alderen som Meda og jeg er i, vet dere, det tar ikke—det tar ikke veldig mange nettene til å slite deg ut, når du kommer litt opp i alder.

³ Så, jeg pleide å tro at jeg kunne holde ut dag og natt. Jeg kunne komme fra California i min gamle T-modell Ford, og ble kanskje litt søvnnig på veien, tok meg omtrent fire eller fem dager, kanskje sju dager, å gjennomføre det. Og jeg kjørte i vei, dag og natt. Og da jeg ble litt trøtt, kastet jeg teppet mitt under bilen, kjørte ut på prærrien, sov et par timer og fortsatte. Jeg har forandret meg mye siden da, broder Neville. Jeg innser nå at jeg har nok passert tjuéfem-års-alderen, skjønner dere.

⁴ Og, så det er et privilegium å være her i Herrens hus i kveld. Og i morges hadde jeg noen små—noen små, få notater her som jeg ønsket å . . . Jeg ville . . . Herren hadde gitt meg. Og jeg tenkte kanskje at jeg denne morgen, hvis jeg fikk en mulighet, ville tale over det før jeg hadde bønn for de syke. Men siden vi var sene i spørsmålene i morges, tenkte jeg kanskje, hvis mamma var bedre, da ville det kanskje være et tegn på at jeg skulle komme ned igjen i kveld, kanskje, og vil tale en liten stund i kveld, hvis det ikke avbryter broder Nevilles program noe sted.

⁵ Og da jeg stod i rommet fikk jeg bare et vidunderlig vitnesbyrd gitt til meg, om en kristen søster som er med oss i

kveld. Hun var i forbønnskøen i morges, og hun ba, mens hun stod for noen andre. Og i sitt rom, et mørkt rom, der er *Herrens Nattverd*, *Herrens Siste Nattverd*. Og det er slik at solen ikke kan nå rommet i noen retning. Og da klokken var tre i ettermiddag, kom denne Haloen av Lys, som ble sett her da vi hadde gjort oss ferdig med å forkynne om Menighetstidene, bare en i farge som var mer som en regnbue, omtrent, like over Herren Jesu hode. Vel, hun betraktet Den i noen få øyeblikk. Og hun gikk og fortalte sin søster, slik jeg forstår historien, og—og de kom og undret seg over Den en lang stund, en time eller noe. Og så tilkalte de en nabo, forkynner, som var broder Stricker her borte, for å se Dette fenomenet. Og de satt og betraktet Den helt til fem eller noe slikt. Og forkynneren ble spurt om å be, og han følte at han bare ikke kunne be, eller noe.

⁶ Etter en liten stund, kom noen med et budskap, (og de hadde gitt sin tydning til hva det betød), og budskapet kom tilbake gjennom det som ble sagt i budskapet, og sa at de hadde “feiltolket,” de hadde ikke båret det fram på riktig måte. Jeg tror det stemmer, ikke sant søster Bruce? De hadde ikke båret det fram riktig. Sa at hva tegnet skulle, skulle vise dem, som en måte å sette pris på dem, fordi de hadde trodd Budskapet som går ut fra tabernaklet her, slik som det. Og sa at de kom til å se større ting enn dette finne sted, at de til og med ville se Engler stige opp, og stige ned og stige opp.

⁷ Så, vi lever i de siste dager, og vi er nær endetiden. Og jeg... Dette høres, kan høres forferdelig ut for noen mennesker, men for den kristne, jeg er glad at vi er her. Jeg—jeg er glad at vi er ved enden.

⁸ Jeg sa det en gang i et møte. Og en person som snakket til meg, sa: “Hva mener du? Mener du at du vil bli glad for å se verdens ende komme?”

Jeg sa: “Åh, ja, sir!” Jeg sa: “Javisst!”

⁹ Sa: “Vel, det høres ikke fornuftig ut, at noen vil at verdens ende skal komme.”

¹⁰ Jeg sa: “Ved tiden for verdens ende kommer Jesus, og Det er Hvem jeg ønsker å se.” Og jeg sa: “Bibelen sier at: ‘Alle de som elsker Hans tilsynkomst!’ Skjønner?”

¹¹ Og det er en glede å vite at, at disse gamle tingene i livet her, kommer til å opphøre en av disse dagene, og vi kommer til å—vi kommer til å se Ham.

¹² Men for en stund siden, det ble sagt nede i... Åh, for mange år siden, da de hadde slaveri. Og det var en—en gammel, farget mann som var... pleide å ha gammeldags sang i kirken, countrysang. De pleide å komme sammen, og de virket blant slavene, og forkynte, vet dere, og de hadde møte. Og en kveld var det en gammel kar der borte som ble

frelst. Og da han ble frelst, da visste han at han var fri. Så han begynte å fortelle de andre slavene, morgenen etter, på plantasjen, han sa: “Jeg er fri.”

¹³ Så sjefen hans kom bort og dro ham inn, han sa: “Nå, hør her, Sam.” Sa: “Hva er dette jeg hører at du forteller blant slavene, at du er fri?”

¹⁴ Han sa: “Ja, sjef.” Sa: “Det er sant.” Sa: “På et møte i går kveld, ble jeg satt fri fra syndens og dødens lov.” Der har du det. Der har du det.

¹⁵ Syndens og dødens lov, jeg ble satt fri fra den. En gang var du bundet der, ser du, men nå er du fri fra det. Skjøner? Som jeg sa i morges, døden bor kun i synd. Synd og død er det samme, ser du. Men når du er borte fra synd, er du borte fra død. Men mens du er i synd, er du i død. Ser du? Og derfor, når du er fri fra syndens og dødens lov, er du en ny skapning i Kristus Jesus, og da er du fri.

¹⁶ Og sjefen hans sa til ham, sa: “Sam, mener du virkelig det?”

¹⁷ Han sa: “Ja, sir.” Og sa: “Herren kalte meg i går kveld til å snakke til mitt folk, og tale til dem, at de kan bli fri fra syndens og dødens lov. Selv om vi er slaver, kan vi likevel være frie fra syndens og dødens lov.”

Han sa: “Sam, mener du virkelig det?”

¹⁸ Han sa: “Sjef, jeg vet ikke hva du kommer til å gjøre med meg etter at jeg sier dette, men jeg—jeg bare sier det til deg, jeg er en fri mann.” Han sa: “Jeg er fri fra syndens og dødens lov.”

¹⁹ Og han sa: “Sam, jeg er en kristen også, vet du. Og fordi at du har . . . Gud har gjort deg fri fra synd og død, og du er en kristen, og du føler at du vil fortelle dine brødre om det, vil jeg dra ned denne morgen og sette deg fri, og signere erklæringen. Og du kan være en fri mann, ikke bundet av noen, for å forkynne Evangeliet til dine brødre.”

²⁰ Han sa at den gamle karen forkynte i mange, mange år. Og en gang da, etter, som vi alle gjør, kommer vi ned til vår veis ende. Og når vi kommer til enden av vår . . . hans vei, da han gjorde det, han kom ned. Og han lå bevisstløs, sa de, i kanskje, åh, mange timer. Og mange av hans hvite brødre kom inn for å besøke ham. Og det var tilfeldigvis en gruppe av dem i bygningen da han våknet opp, kom til seg selv. Han så seg omkring, han sa: “Mener dere at jeg ikke er over der ennå?”

Og de sa: “Sam, du har sovet.”

²¹ Han sa: “Nei.” Han sa: “Jeg sov ikke.” Sa: “Jeg var over på den andre siden.”

²² Vel, de sa, forkynnerbrødrene sa: “Sam, fortell oss hva du så på den andre siden.”

23 Sa: “Vel,” han sa: “Jeg gikk inn gjennom en stor, perlehvit port,” og sa: “Da jeg gikk inn der,” sa: “Jeg så Tronen, og jeg så Ham.” Og sa: “Opp kom en Engel, og Han sa: ‘Er du Sam?’”

Han sa: “Det er meg.”

24 Sa: “Sam,” sa: “Her er en—en kledning og en krone.” Sa: “Du har vunnet denne, Sam, ved de store gjerningene du gjorde på jorden.”

25 Han sa: “Ikke snakk til meg om en kledning og en krone som belønning.”

Han sa: “Hva vil du ha som belønning?”

Sa: “Bare la meg se på Ham i tusen år.”

26 Jeg tror vi alle føler det på den måten, gjør ikke dere? Jeg—jeg vil ikke ha noen kledninger og kroner og palasser, jeg ønsker bare å se på Ham. Jeg ønsker bare å, bare å se på Ham. Og bare, vet dere, hadde ikke dere likt—Jeg skulle gjerne holdt deg i hånden mens jeg gjør det, broder Neville. Vi kunne gjøre det sammen, si: “Tenk på det, broder Neville, hvordan vi holdt oss i tabernaklet, gjennom varmt og kaldt, og ting. Men se her hva si ser på, den levende Guds Sønn.” Ville ikke det ha vært vidunderlig, bare å betrakte og se Hans ansiktstrekk!

27 Jeg, to ganger i livet mitt nå, tre ganger, har jeg sett Ham i visjon. Han så lik ut hver gang. Men det er ikke en kunstner i verden som kunne ha malt et bilde av Ham. De kan kanskje male noe som kanskje ligner på Ham. Men Han så ut som, for meg, at Han var en Mann som, om Han hadde talt, så ville verden komme til sin ende, og likevel så kjærlig og elskverdig, at det bare ikke er noen . . . det er bare for mange egenskaper der til at en kunstners pensel noen sinne kunne fanget det opp. Og jeg ønsker sannelig å se Ham en dag, i egen Person.

28 Og, jeg har ofte tenkt, når, jeg skulle ha likt å høre Ham da Han strakte ut de dyrebare hendene og sa: “Kom til Meg.” Se det trette, slitne utseendet Hans, da Han var trett og sliten av Sin reise, si: “Kom til Meg, alle dere som sliter og har tungt å bære, Jeg vil gi dere hvile. Ta Mitt åk på dere, og lær av Meg, for jeg er ydmyk og saktmodig.” Jeg skulle ha likt å høre Ham si det. Jeg var ikke der på den tiden. Jeg stod ikke sammen med Peter, Jakob og Johannes. Men, jeg håper at jeg står ved siden av dem på den dagen da jeg kan høre Ham si: “Det var vel gjort, Min gode og trofaste tjener, gå nå inn i Herrens glede.”

29 Og, å tenke på at de samme som skrev denne Bibelen, Paulus, Jesaja, Jeremia, og alle apostlene, og disse dyrebare brødrene, hvor enn de er nå, hvor enn de er nå. . . Den samme Gud som virket gjennom dem, for å forutse ting og skrive Det, og så videre, og gav dem gavene i Bibelen, profetien og tungetale, og tegn og under, og så videre. De samme mennene, hvor enn de er nå, vi kommer til å være sammen med dem. Den samme Gud

med den samme tingen. Det er ikke noe “antar det” lenger, vi vet det nå, skjønner, fordi Han er virkelig tilstede, og vi vet at det er slik. Så, burde ikke vi være de lykkeligste mennesker på jord? Hva, hva mer kan vi lengte etter?

³⁰ Jeg snakket i ettermiddag med en eldre mann, om, jeg tror han sa at han var åttiåtte eller åttini år gammel, som helt nylig ble en kristen. Jeg døpte ham i Jesu Kristi Navn, da han ikke hadde noe annet på seg enn sin vanlige søndagsdress. Jeg tok ham her i vannet. Jeg tror broder Wood lot ham få en bukse eller noe, og vi døpte ham her, i vannet. Og han fortalte meg, da han var en gutt. . . Han er en ganske velstående mann nå. Og han, da han var en gutt, han fortalte hvordan han jobbet for tretti dollar i måneden. Han ble ikke gift eller noe, før han var en gammel mann. Og han fortalte hvordan han lengtet etter tiden da han ville være gammel, og ikke måtte tigge og ligge på gaten. Hvordan han tok de små nickel-myntene og ting som han sparte, og satte dem i arbeid, og de gikk virkelig til arbeid og akkumulerte seg. Og gjorde. . . Og nå, der er han nå, åtti år og noe, åttiåtte eller åttini, tror jeg han sa, tett opptil nitti, går fremdeles på, sitter her i denne kirken i dag. Og så har han ordnet seg såpass at han ikke trenger å bekymre seg. Hvis han lever i hundre år til, ville han ikke trenge å bekymre seg når det gjelder økonomi, og så videre, som det. Godhjertet, en god hellig, broder, gjør alt for kristne, og ting, som han vet å gjøre.

³¹ Og så sa jeg: “Og over alt det, min kjære broder, da du var hele åttiåtte eller åttisju år gammel, strakte Gud, i Sin nåde, Seg ned og gav deg Evig Liv, til et Himmelsk Hjem.” Hva mer kunne du ønske å runde av et liv med? Ja, sir.

³² Og av all den rikdom som vi kunne ha samlet opp, alle de tingene vi kunne ha gjort på jorden, uansett hva de er, hva mannen har gjort, du er nødt til å dø, og forlate hver eneste bit av det.

Begjær ikke etter denne verdens tomme
rikdom,
Som så raskt forfaller,
Bygg dine håp på Evige ting,
De vil aldri forgå!

³³ Det stemmer. *Hold i Guds uforanderlige hånd.* Jeg elsker den sangen. Vi pleide å synge den så mye her i tabernaklet.

Tiden er fylt av raske omskiftninger,
Ikke noe av jorden vil bli stående urokkelig,
Bygg dine håp på Evige ting,
Hold i Guds uforanderlige hånd!

³⁴ Der ligger min gamle mor, der ute i kveld. Hvis jeg hadde hundre millioner dollar, ville jeg gitt hver penny av dem for å kunne snakke med henne i en time. Jeg ville. Sannelig. Og hva om

hun hadde hatt hundre millioner dollar, hva godt ville det gjøre henne nå? Ingen ting, skjønner. De tingene hun har, hun etterlater seg ikke noen jordiske skatter. Men, hun etterlater seg dette, hun kjenner Herren Jesus som sin Frelser. Det er hovedsaken.

³⁵ I lys av dette, jeg . . . La oss alle gjøre opp regnskap med oss selv i kveld. La oss bare tenke før vi går i bønn: “Hvordan står jeg—jeg i kveld innfor Gud?” La oss granske hjertene våre, og finne det ut. “Herre, hvis jeg har såret en eller annen sjel i dag, hvis jeg har forårsaket at en fot har gått seg vill, hva enn jeg har gjort eller sagt som har vært galt, o Gud, tilgi meg for det.” Forstår dere? La . . .

Min tro ser opp til Deg,
Du Lam på Gølgata,
Guddommelige Frelser.
Hør meg nå når jeg ber,
Ta all min skyld bort,
Og la meg fra denne dag,
Være fullt og helt Din!

Når jeg vandrer i livets mørke labyrint,
Og sorg sprer seg omkring meg,
Vær Du min Veiviser.
Befal mørket å bli til dag,
Stryk sorg og frykt bort,
La meg heller aldri gå bort
Fra Din side.

³⁶ Hold meg på stien, Herre. Hold meg i sentrum av Din vilje. Ung eller gammel, vi vet ikke hvor gammel du kan være, og du kan gjerne være åtti år gammel, og hvis du lever til neste morgen, vil du overleve mang en seksten år gammel gutt og jente. Det vil være mang en seksten år gammel gutt og jente som vil gå for å møte Gud, før dagslyset kommer neste morgen. Det stemmer. Så alder har ingen ting med saken å gjøre. Tingen er, er du klar for å møte Ham? Det er hovedsaken.

³⁷ La oss tenke på disse tingene, nå mens vi ber, idet vi bøyer våre hoder.

³⁸ O Nådige og Hellige og Ærværdige Livets Far, vi kommer inn i Ditt Nærvær, den Allmektige Gud, for å gi takksigelser fra dypet av våre hjerter, at vi har privilegiet av å sitte her i kveld. Da jeg gikk frem og tilbake på sykehuset for en stund siden, og så inn der, med mennesker som var bevisstløse, noen av dem blødde og gråt, og andre var ute av sine sinn og bundet fast til sengen, o Gud, jeg ber om at hver og en av dem må være klare, Far, at de vil være klare for å møte Deg, hvis de skulle forlate dette livet. Og når jeg tenker på det, Herre, at det kunne vært oss, hver og en av oss her, hvis det ikke var for Din nåde. Men Du har latt oss leve for å komme sammen igjen i kveld, for å gjøre forberedelser. Disse tingene passerer

gjennom våre hjerter og sinn nå, Herre. Og mens Du gransker enhver streng i våre hjerter, om det skulle være noen uren ting ved oss, Herre, ta det bort, Far. Gud, innvi våre sjeler til Deg.

³⁹ Vi takker Deg for alt som Du har gjort, og for det vi tror at Du vil gjøre. Og for dette Lyset som kom til syne i dag der nede i hjemmet til søster Bruce, jeg takker Deg for det, Herre, Det vil gi dem styrke.

⁴⁰ Og nå, Herre, ber jeg om at Du i kveld vil la våre sjeler kontinuerlig bli forfrisket i Ditt Nærvær, her i dette tabernaklet. Vi takker Deg, Far, for dette tabernaklet. Vi takker Deg for dets pastor her, vår broder Neville, en mann av ydmykhet, en mann med integritet, en mann som er full av Guds kjærlighet til Kristus og til Hans Menighet. Jeg ber om at Du vil velsigne ham og hans elskverdige, lille livsledsager, og hans barn. Og, Herre, måtte de leve lenge iblant oss her på jorden. Gi det. Hold sykdom borte fra deres dør, og hold dem friske. Hold sykdom borte fra alle våre dører, Herre, hold oss friske, så vi kan tjene Deg.

⁴¹ Og nå legger vi våre sjeler på alteret, for granskning nå, idet jeg åpner mine øyne om noen få øyeblikk for å lese Ditt Ord, hvis det er Din vilje, og det tilfaller meg å prøve å bryte Livets Brød for folket i kveld. Nå, Herre, hjelp meg å si noe som vil hjelpe en stakkar, sliten sjel her i kveld. Hjelp, slik at det også kan bli ord til rettesettelse, slik at vi kan vite hvordan vi skal te oss, hva vi burde gjøre, og hvordan vi bør leve i denne nærværende verden, hvis vi forventer å gjøre Himmelen til vårt Hjem. Gi det, Herre. Og helbred sykdommen. Hvis det er noen iblant oss, Herre, som er syke, ber vi om at Du vil helbrede det. Styrk de som er trette. Vi ber for dem.

⁴² Vi ber ikke bare for denne menigheten, men for andre menigheter over hele verden, hvor bønn blir gjort, og begjæringer til Gud, og de mange titalls tusen hellige med hungrende hjerter, som roper: "Kom, Herre Jesus, kom!" Åh, Du vil sannelig høre vårt rop, Herre, en dag, og komme.

⁴³ Hvis det tilfaller oss å sovne inn før det kommer, Kommet skjer, vet vi at trompeten skal lyde, og de døde i Kristus skal først oppstå. Vi vil stå opp, og vi vil stå i Ditt Nærvær en dag. Vi takker Deg for dette, og vi venter på den tiden, og forbered nå våre hjerter. For vi ber om det i Jesu Navn. Amen.

⁴⁴ Nå, jeg forventer ikke å tale veldig lenge i kveld, kanskje tretti minutter, eller førti, om et lite emne her, jeg kunne først tenke meg å lese et Skriftsted som står i Salmenes Bok. Salme 105, og vi leser ned til og med det 15. verset. Mens jeg leser denne Salmen, vil jeg at dere lytter veldig nøye til lesningen av Ordet, for Guds Ord vil aldri svikte.

Å, pris HERREN; påkall hans navn: gjør hans gjerninger kjent blant folket!

Bare tenk over det nå!

...pris HERREN; påkall hans navn: gjør hans gjerninger kjent blant folket!

Syng for ham, syng salmer for ham: snakk om... hans underfulle gjerninger!

Ros dere av hans hellige navn: la hjertene til dem som... glede seg, som søker HERREN.

Søk HERREN, og hans styrke: søk alltid hans åsyn.

Husk de underfulle gjerningene han har gjort; hans tegn og hans dom fra hans munn;

Å, dere som er av Abraham, hans tjeners ætt, dere Jakobs barn, hans utvalgte.

Han er HERREN vår Gud: over hele jorden rår hans dommer.

Han har husket sin pakt til evig tid, det ordet han bød for tusen slektsledd.

Pakten han sluttet med Abraham, og hans ed til Isak;

Som han stadfestet som en lov for Jakob, og for Israel som en evig pakt:

Da Han sa, Til deg vil Jeg gi Kanaans land, som arvede:

Da de som... Da—da de bare var noen få menn i antall; ja, veldig få og fremmede der.

Da de vandret ut fra en nasjon til den neste, og fra ett rike til et annet...

Han lot ingen få gjøre dem noe galt: ja, han refset konger for deres skyld;

Og sa, Rør ikke min salvede, og gjør ikke mine profeter noe ondt.

⁴⁵ Jeg ønsker å ta et emne derfra, nemlig: *Respekt*. Vi leste her at David ropte ut til Herren. Respekt er hva vi skylder Gud. Og det er en ting som jeg kunne tenke meg å bore inn i hjertet til hver person her i kveld, at, i alle ting som vi ser foregår, må vi gi det respekt. Forstår dere, vi må respektere det. Og David sa at da de var veldig få menn av Israel, han snakket kanskje om Abraham, Isak og Jakob, veldig få menn, så refset Han nasjoner og konger for dem. Gud refset nasjonene og kongene, og sa: "Rør ikke Min salvede, og gjør ikke ondt mot mine profeter."

⁴⁶ Her i Forkynneren, det 12. kapitlet og det 13. vers, står det skrevet slik, ser dere.

La oss høre konklusjonen av hele saken: Frykt Gud og hold hans bud! For dette er menneskets absolutte plikt.

⁴⁷ Konklusjonen av hele saken er å "frykte Gud." Og, når, du kan ikke ha respekt før du har frykt. Du må ha frykt for Gud. Salomo sa også, i Ordspråkene, at:

Å frykte Gud er begynnelsen på visdom:

Å frykte Gud er begynnelsen på visdom:

⁴⁸ Nå, det betyr ikke at du er redd for Ham, men det betyr at du gir Ham “respekt” og “ærbødighet.” Og når du respekterer Gud, da frykter du Gud. Du frykter at du skal skuffe Ham på en eller annen måte, du frykter for at du skal gjøre noe galt. Du vil ikke det.

⁴⁹ Jeg frykter min mor. Jeg frykter min—min kone. Jeg frykter min menighet. Jeg frykter alle Guds tjenere, for at jeg skulle legge en snublestein et eller annet sted i deres vei. Jeg—jeg frykter folket. Jeg frykter folket i byen, at jeg skulle gjøre noe galt som skulle få dem til å tenke at jeg ikke er en kristen.

⁵⁰ Dere skjønner, du er nødt til, før du kan ha respekt, er du nødt til å ha frykt. Og Gud krever det. Han krever respekt. Gud gjør, Han krever det. Og frykt produserer det. Og, vi vet at frykt produserer respekt.

⁵¹ Nå, ta for eksempel en mann, han er en bonde, eller kanskje er han en—en butikkarbeider, og ingen legger merke til ham i det hele tatt. Men la ham få en jobb i politiet, og komme nedover gaten, og som en—en politimann med skiltet sitt og uniformen sin på, (hvor, kanskje ingen ville ha snakket med ham dagen før), “Hallo der, John! Hvordan går det med deg?” Skjønner? Hvorfor er det slik? Det er en slags ærefrykt, eller en frykt, eller en respekt, på grunn av det. Kanskje han blir valgt til å være byens ordfører, eller kanskje. . .

⁵² Hvem ville president Kennedy ha vært i kveld, om han ikke var president Kennedy? Hva om han var nøyaktig den samme mannen som han er, men i stedet jobbet på Colgate her nede, for førti dollars i uken? Skjønner? Han kunne ha gått gjennom byen her, og ingen ville ha lagt særlig merke til ham, bare hans egne bekjente. Men, siden han er de Forente Staters president, fortjener han respekt, skjønner du.

⁵³ Og det, og fordi Gud er Gud, fortjener Han en respekt. Det stemmer. Og Han, vi må respektere Ham, og vise frykt for Ham. Og det produserer respekt. Gud har krevd det for Seg Selv og for alle Sine tjenere. Gud krever respekt for Sine tjenere. Han, Hans tjenere, hvordan vet vi at de er Hans tjenere, fordi Han stadfester disse tjenerne ved Sitt Ord. Han tar disse tjenerne, og gjør dem til Guds tjenere, og beviser at de er tjenere, ved å få Sitt Ord til å virke gjennom disse tjenerne. Da, når du respekterer den tjeneren, så respekterer du Gud. Så, når jeg respekterer deg, og du respekterer meg, og vi respekterer hverandre, da respekterer vi Gud.

⁵⁴ Sa ikke Jesus: “Det dere har gjort mot de minste, Mine små, det har dere gjort mot Meg. Og det ville vært bedre for dere om en kvernstein ble hengt rundt halsen deres, og dere ble druknet

i havets dyp, enn om dere skulle gjøre noen av dem ondt. For Jeg sier dere, se på deres ansikt . . . Deres engler beskuer alltid Min Fars ansikt, som er i Himmelen”? Nå, vi vet at de er, at vi, som er Guds barn, at vi er en del av Gud. Og Gud krever denne respekten. Og så viser Gud hvem barna Hans er. Han—Han viser det med under og tegn, og at det blir gjort.

⁵⁵ Nå, vi skal begynne nå med å granske noen av disse menneskene. Nå, hvis jeg skulle si, om en, til å begynne med, ville jeg tenkt på—på . . . La oss ta Noa, i et øyeblikk. Nå, Noa hadde en åpenbaring fra Gud, og likevel var den i motsetning til alt som vitenskapen kunne bevise å være sant. Men like fullt hadde han talt med Gud, og Gud hadde talt til ham. Og han begynte å forberede en ark. Hvor hånerne og spotterne, som Bibelen sa de ville være i de siste dager, som de var i de dager, da disse spotterne hånet Noa. Vel, de trodde at han var gått fra forstanden, fordi han bygget en ark. Så, men Gud bragte dom over disse spotterne, fordi de ikke ville lytte til Guds budbærer, og komme inn i den arken under hans forkynnelse, så sendte Gud Sin Guddommelige dom over jorden. Først gjorde Han en forberedelse for alle som ville ta imot det, for å unnfly den, og om de så ikke kom seg unna, var det bare en ting igjen. Hvis de ikke vil ta Guds forberedelse for å unnfly, da er det bare en ting igjen, det er Guddommelig dom.

⁵⁶ Du kan bare gjøre to ting, det ligger mellom nåde og dom. Du må ta imot det ene eller det andre. Det er hvor vi står i kveld. Enten tar vi imot Guds nåde, ellers må vi stå innfor Hans dom. Det er bare ingen måte å unngå det på. Gud lager alltid en rømningsvei for de som ønsker å flykte unna. Da har Han . . . Det som er igjen er nødt til å tåle dommen. Ikke fordi Gud vil at de skal, men fordi de har valgt den veien selv. Skjønner? De tar sitt eget valg. Det er hvor vi står i kveld, venner, samme tingen. Vi kan enten ta Guds rømningsvei, eller vi kan stå innfor Hans dom, hvilken av dem vi ønsker å ta. Er dere ikke glade i kveld, for at dere tok rømningsveien? For alle som nekter rømningsveien må komme under dom.

⁵⁷ Så er det en annen mann jeg kunne tenke meg å snakke om. Det var en stor, mektig profet som het Moses. Folket (Israel) burde ha forstått, i følge Skriften, at Gud kom til å utfri dem, og kom til å føre dem ut av Egypt. Men så snart som Gud fikk Sin mann klar, og sendte ham ned til Egypt, hadde de ingen respekt for ham. De stengte ham ute, og sa: “Vil du drepe oss, slik du gjorde med egypteren?” som gjorde til at de ble værende i fangenskap i førti år til. De forble i fangenskap fordi de nektet å respektere utfrieren som kom for å utfri dem. Det førte dem tilbake i fangenskap igjen. Ikke fordi Gud ville at de skulle forbli der, (tiden var helt riktig), men de ble værende i førti år til, fordi de nektet å ta imot Guds tilveiebragte rømningsvei.

58 Jeg tror at det er nøyaktig hva som er i veien i kveld. Samme ting, skjønner dere.

59 At de forkastet veien ut, og Gud var bestemt, og hadde fortalt Abraham og dem i Sin pakt (som vi leste at David sang om det i kveld), Han hadde lovet dem at Han kom til å gjøre en bestemt ting, så Gud kommer til å holde Sitt løfte. Han kom til å føre dem ut uansett, men antagelig døde kanskje en hel generasjon til ut. Den gamle generasjonen som lo av Moses, og så videre, og ikke ville ta imot Budskapet, den generasjonen (førte år) døde ut, og Moses kom inn i en annen generasjon. Forstår dere hva jeg mener? Hvis de ikke tar imot det, da vil Gud la den generasjonen dø ut, og Han vil bringe inn en ny generasjon til å gjøre det. Så, de hadde forkastet det. Og så ser vi, denne neste generasjonen som kom opp, da Moses gikk ned dit for å stadfeste seg selv. . .

60 Dere vet, Moses var redd for å dra ned igjen. Moses var åtti år gammel nå, og han hadde vært borte i førte år. Og da han snakket med Gud ved den brennende busken, sa han: "Hvem skal jeg si dem har sendt meg?" Gud hadde ikke noe navn. Han sa: "Hvem skal jeg si dem har sendt meg?" Sa: "Når jeg sier: 'Deres fedres Gud åpenbarte Seg for meg', vil de si: 'Hvem er våre fedres Gud? Vel, hva skal jeg si til dem?'"

61 Han sa: "Fortell dem at 'JEG ER DEN JEG ER.' Fortell dem at 'JEG ER DEN JEG ER.'" Og Han sa: "Hva er det du har i hånden din, Moses?"

62 Han sa: "En kjepp." Og han kastet den ned, og den ble til en slange. Og han stakk hånden sin inn på brystet, og den ble spedalsk; og tok den tilbake igjen, og ble helbredet.

63 Han sa: "Gå ned, og ta disse tegnene og gjør dem foran folket, og det vil være en stadfestelse. Ved disse tegnene vil de vite at Jeg sendte deg til å utfri." Åh, broder! Gud gjør alltid det. Gud gir alltid overnaturlige tegn. Skjønner?

64 Og nå, da han kom ned og kalte folket, og gjorde sine tegn foran dem, trodde hele Israel, hver og en av dem. Og de gikk sporenstreks rett til slottet, også, for å utfri. Og da bestemte Farao seg for å ikke gi dem utfrielse, og Gud slapp løs straffedom på Farao. Og vi vet hva som hendte i Egypt.

65 Underlig, etter at de hadde sett alle disse tegnene skje, og så kom de til Rødehavet, og fant ut at den samme Gud som hadde gjort alle disse tingene, her ved Rødehavet, tvilte de på Gud, med en gang, på at Han var i stand til å lage en rønningsvei.

66 Nå, det er hvor vi gjør vår feil. Når en liten sykdom slår oss, når en liten ulykke, eller et lite problem treffer oss, ett eller annet sted på veien, da begynner vi å falle fra. En ung omvendt; noen vil gjøre narr av ham, si: "Vel, du er ikke noe annet enn en holy roller [fanatiker—Overss.]"

67 “Vel, jeg hater å bli kalt en holy roller.” Du skjønner, ser du, der har du det, du får den tvilen.

68 Det er tiden for å stå der! Det er tiden for å respektere budbæreren. Det er tiden for å—å gi ære til Gud.

69 Og Moses sa: “Jeg har allerede gjort disse ti miraklene foran dere. Og Gud har gitt dere ti mirakler, og så er dere reddet ved havet. Sannelig. Hvor mye mer skal det til for at dere skal tro?” Han gikk tilbake, og tok staven sin, og holdt den foran havet, og stormvindene kom ned og blåste det over til den andre siden, og de gikk over. Og så snart som de kom over dit, begynte de umiddelbart å klage på at de ikke hadde noe brød. Skjønner, akkurat den samme tingen. Da lot Gud det regne brød ned fra himmelen for dem. Da klaget de på at de ikke hadde noe vann, og bare den ene klagen etter den andre. Og jeg legger merke til . . .

70 Du sier: “Vel, kanskje de var av den uomvendte sorten.” Vel, kanskje de var. Det var en blandet forsamling som gikk med dem, sant nok.

71 Men jeg ønsker å legge en annen sak på deres—på deres minne. Hvis Gud sendte budbæreren, og ved tegnene stadfestet at han var budbæreren, sendt fra Gud, da er det opp til dem å adlyde denne budbæreren. Helt riktig. De må adlyde budbæreren, og ha respekt for den budbæreren. Se på Josva og Kaleb, de stod rett ved hans side. Ja, sir. Hva enn Moses var i, var de også i det. Enten Moses hadde rett eller feil, holdt de seg til ham uansett, forstår dere, fordi de visste at det var Guds budbærer.

72 Og der, en dag, ser vi, at til og med Mirjam, en profetinne, og Aron, ypperstepresten, gjorde narr av Moses' kone, fordi hun var en etioper, og tenkte: “Var det ikke nok kvinner i vår egen gruppe, å gifte seg med, i stedet for å dra ned dit og gifte seg med den kvinnen?” Det var ikke Moses sitt valg; det var Guds valg for Moses. Og da de gjorde narr av det, gjorde det Gud så sint at Han slo Mirjam, profetinnen, full av spedalskhet, Moses' egen søster. Hva med det? Hun, en profetinne, men hva gjorde hun? Hun gjorde narr av, og var uærbødig ovenfor Guds budbærer, paktens budbærer for den tiden. Og hun var uærbødig. Og også Aron, ypperstepresten, Moses' eget talerør, nettopp, han var med henne.

73 Og Aron, da han så sin egen søster rammet av spedalskhet, gikk han inn og sa til Moses: “Vil du la din egen søster dø?”

74 Og Moses gikk inn i tabernaklet, og falt ned for Herren, og begynte å gråte og rope til Gud om nåde for sin søster. Og Herrens Ånd kom ned og sa: “Tilkall Aron og Mirjam til å stå her foran Meg.” Åh, du!

⁷⁵ Gud krever respekt! Når Gud sender Sitt Budskap, så hør på Det, og ha respekt for Det. Bryr meg ikke om de kaller Det en gjeng med holy rollers, eller hva enn de kaller Det; la verden gjøre hva de vil. Men vis du respekt!

⁷⁶ Så, der stod Mirjam. Gud sa: "Tilkall Mirjam og tilkall Moses. . . eller tilkall Aron hit, din bror og søster, for å stå foran Meg."

⁷⁷ Og da de kom inn foran Gud, sa Gud: "Frykter dere ikke Gud?" Sa det til ypperstepresten og til Mirjam, profetinnen. Sa: "Hvis det er noen, en mann iblant dere, som er åndelig eller en profet, vil Jeg, Herren, gjøre Meg Selv kjent for ham. Jeg vil tale til ham i visjoner, og åpenbare Meg Selv i drømmer for ham, og så videre, hvis han er åndelig eller en profet." Men sa: "Min tjener, Moses, jeg taler leppe til øre med ham." Sa: "Frykter dere ikke Gud?" Med andre ord: "Snakker dere om Moses, så snakker dere om Meg. Hvis dere ikke kan respektere Moses, respekterer dere ikke Meg." Sa: "Har Jeg ikke bevist for dere at han er Min tjener? Og dere har ikke noen ærefrykt for ham i det hele tatt."

⁷⁸ Hvordan det ville vært en leksjon for folket i denne tid, ingen respekt, ingen ære!

⁷⁹ Nå, sa Han: "Og fordi du ikke hadde det, er det grunnen til at du har blitt spedalsk. Det er grunnen til at disse tingene har hendt," sa: "fordi dere burde ha visst at dette var Min tjener. Dere vet det, så når dere sier noe imot ham, sier dere det imot Meg."

⁸⁰ Så Moses ba om at livet hennes måtte bli spart, og Gud sparte livet hennes. Hun levde ikke veldig lenge etter det, hun døde. Men hun ble renset for sin spedalskhet, og var ute av leiren i syv dager, vet dere, for sin. . . for å ha den, for renselse, hvor hun renset seg selv fra sin spedalskhet. Gud helbredet henne.

⁸¹ Men hva Han prøvde å få dem til å forstå, var dette: "Dere er nødt til å respektere det Jeg gjør."

⁸² Og hvis det var Guds holdning på den tiden, og Gud ikke kan forandre Seg, så vil Gud at vi skal respektere det Han gjør. Han krever det. Sa: "Enten respekterer du det, ellers vil noe annet komme til å skje."

⁸³ En mann fortalte meg her om dagen, han sa jeg. . . Stakkars mann, gatefeier her på markedet, som sitt levebrød. Han har hatt et sammenbrudd, i veldig dårlig forfatning. Han er lutheraner av tro, og de hadde hatt nattverd. Han er ikke stand til å gå til kirken, så han tok en taxi. Sa det kostet ham åtti cent å dra ned, og åtti cent å dra tilbake. Naboen hans, veldig ugudelig, så ham be Herrens Bønn en morgen, og lo av ham, gjorde narr av ham. Han sa til denne naboen, han sa til denne mannen, sa: "Hvor dro du hen i taxien i dag tidlig?"

Sa: "Det var nattverd. Jeg dro ned til kirken."

Han sa: "Hva er nattverd?"

Sa: "Hvor vi tar brødet og vinen."

⁸⁴ Han sa: "Jeg fikk min også, i dag morges, ved bordet, med en skive lyst brød og en halv liter whisky." Skjønner?

⁸⁵ Jeg vet om tre gutter, en gang, som gjorde narr av nattverden i kirken, kjenner til dem. Og de dro opp på—på hotellrommet, og fikk tak i noen skinkesmørbrød og en flaske whisky, og hadde sin nattverd der oppe, og gjorde narr av nattverden de hadde i en pinsemenighet. Mindre enn tre måneder fra da, var alle tre til . . . en av dem var død, og to var på sinnssykehuset.

⁸⁶ Du kan ikke være respektløs ovenfor Gud! Du må respektere Gud. Hvis du ikke tror det, bare vær stille, hold deg unna det. Eller, gjør enten det, eller kom med ærefrykt og respekter det. Ikke gjør narr av mennesker i Ånden. Ikke snakk om mennesker som tilber i Guds Ånd. La dem være.

⁸⁷ Jeg stod rett der på hjørnet og forkynte, for noen år siden, som gutteforkynner. Og det var en kvinne som kom forbi, hun var katolikk av tro; men jeg visste at hennes—hennes mann var katolikk, hun var ikke noen ting. Og en veldig pen, vakker kvinne, tok seg godt ut, omtrent tjue år gammel, tjueto. Jeg kjente henne da hun var en jente her i byen. Og hun kom forbi, og stod der, og hun sa: "Jeg ville ikke latt yndlingskua mi ha den religionen som William Branham har."

⁸⁸ Og natta etter, før jeg fikk kommet til henne, hørte jeg at hun lå døende der på sykehuset, og vet fremdeles ikke hva som drepte henne. Hun var i ferd med å dø der på sykehuset, og mannen hennes kom for å hente meg. Han sa . . . Han var katolikk. Og han kom, han sa: "Kom fort, og si en bønn for min kone, hun har ropt på deg i hele kveld, hun er døende."

⁸⁹ Vel, jeg sa: "Jeg vil dra." Og jeg kom meg i bilen og forlot møtet, og dro mot sykehuset. Og jeg løp opp trappetrinnene, jeg møtte sykepleieren, og hun sa: "Hun er allerede død."

Og han sa: "Kom, si en bønn for henne, uansett."

Jeg sa: "Hun er død."

Sa: "Si en bønn, uansett."

"Det vil ikke gjøre noe til eller fra nå."

Sa: "Vel, kom og se på henne."

⁹⁰ Og jeg gikk ned. Hun hadde dette rødlige svarte, jeg tror de kaller det, kastanjebrunt hår. Veldig vakker kvinne, noen få fregner på ansiktet sitt her, med store, brune øyne. "Og den kvinnen," sa sykepleieren, "Billy, hun døde i sånne smerter at hun skrek navnet ditt ut så høyt hun kunne, og sa: 'Be ham om å tilgi meg,' til fregnene stod ut av ansiktet hennes, som vorter." Og disse store, brune øynene hennes hadde sprengt seg helt ut, og øyelokkene hennes var halvveis lukket over dem. Dere vet

selsvagt hva som skjer når et menneske dør, både nyrene og innvollene beveger seg, og hun var der, og bare dekket av svette. Og døde i slike smerter fordi . . . ikke fordi hun var respektløs ovenfor meg, men hun var respektløs ovenfor Evangeliet som jeg forkynte, og at Gud virket tegn og under.

⁹¹ For en tid siden i New Albany, mens jeg stod der og snakket med en synder, og ledet ham til Kristus, en stor, svær, mann med kraftige arbeidshender der på bilverkstedet, en mann som var en venn av meg, svigersønnen hans drev bilverkstedet ved siden av. Jeg stod der og forkynte ved middagstider, spiste et smørbrød og snakket med ham om Gud. På dagtid pleide jeg å finne et sted hvor jeg kunne gå ved middagstid og prøve å vinne en sjel til Kristus. Han sa: “Mr. Branham,” sa han. Jeg var selv også en gutteforkynner. Han sa: “Mr. Branham,” sa: “min mor hadde den slags religion, denne fra hjertet oppriktige religionen.” Og tårene rant nedover kinnene hans.

Jeg sa: “Hvor lenge har hun vært død?”

Sa: “Årevis. Hun ba alltid for meg.”

⁹² Jeg sa: “Den Gud som hørte hennes bønner, prøver å svare på dem for henne akkurat nå.”

⁹³ Og denne mannen gikk inn dit, han sa: “Hallo.” Han var full. Sa: “Hei Billy, hør.” Sa: “Kom bort til verkstedet mitt når du vil,” sa: “du kan komme, men,” sa: “ikke ta med deg den gamle holy roller-religionen din dit.”

⁹⁴ Jeg snudde meg og så på ham, jeg sa: “Der Kristus ikke er velkommen, vil jeg ikke være.”

⁹⁵ Og så snudde han seg og sa: “Ah, ta deg sammen, gutt!”

⁹⁶ Og jeg hørte bare i mitt hjerte, en Røst som sa: “Du høster det du sår. Det ville vært bedre for deg om en kvernstein ble hengt rundt halsen din, og du ble druknet i havets dyp.” Og hans egen svigersønn, den samme ettermiddagen, kjørt over ham med en fullastet Chevrolet lastebil på to tonn, og knuste ham ned i bakken.

⁹⁷ Se, du er nødt til å respektere Gud. Du må gjøre, du . . . Gud krever respekt, og Han krever det.

⁹⁸ Og så, Mirjam burde ha visst bedre. På samme måte burde Mo- . . . burde Aron visst bedre, og vite dette, at Moses ble ledet av Guds Ånd til å gjøre det han skulle gjøre.

⁹⁹ En baptistforkynner skrev et brev til meg for et par dager siden, her oppe fra. Åh, han bare gav meg inn! Han sa: “En fyr som er så lat som du er! En tjeneste som kunne vært lik Elias’, profetene,” sa han: “og så se at du bare sitter hjemme, og ikke gjør noen ting!”

¹⁰⁰ Så, Billy opptrer som sekretær for tiden, han skrev et brev tilbake til ham. Og så tenkte han: “Vel, jeg tror jeg bare vil svare

ham,” sa han. Men han tenkte han burde la meg få lese det før han svarte på det. Men det hadde mye diplomati i seg. Han sa: “Nå, dette er ikke min pappa, dette er meg.” Sa: “Du sa jo at pappa hadde en tjeneste lik Elias’.” Og sa: “Du sa at han satte seg ned ved en elvekant et sted, med en fiskestang i hånda si, eller oppe på fjellet, med en rifle i hånda si.” Sa: “Hva vil du si om Elias, da han satt i tre år ved siden av en bekk?” Sa: “Vet du ikke at de er ledet av Guds Ånd til å gjøre det de gjør?” Du skjønner, alle ønsker å styre det på sin egen måte. Men mennesket må bli ledet av Guds Ånd, og du må vise respekt for det. Det er alt.

¹⁰¹ Her om dagen, traff en dyrebar sjel her i byen, en annen broder, han sa: “Hvor er Bill hen?”

Han sa: “Han har dratt opp til Canada.”

Han sa: “På jakt, antar jeg?”

Han sa: “Ja, han er på jakt.”

Sa: “Ah, for noe tull det er!”

¹⁰² Ålreit, den mannen visste ikke at jeg var under den Hellige Ånds kraft, i følge en visjon av SÅ SIER HERREN, til å dra. Hva vil du gjøre på Dommens Dag? Hva godt ville det gjøre, om jeg skulle reise til den mannen på sengeleiet og be for ham? For det første, tror han ikke på meg. Og folk, når de går omkring og sier disse tingene, som om jeg ikke vet at de ikke tror Det. Selv om de klapper deg på skulderen og kaller deg “broder,” og likevel vet du at de ikke tror Det. Skjønner? De tror Det ikke. Og du kan ha. . . Du kan ikke gjøre en eneste ting for dem. De vil tilkalle deg: “kom og be,” men det vil ikke gjøre noen forskjell. For, dere skjønner, de er respektløse ovenfor Det. Du er nødt til å tro Det. Se på dem som virkelig tror, og se hva som skjer. Se, du er nødt til å respektere Det.

¹⁰³ Jesabel, på Elias dager, hvor respektløs hun var mot Elias! Hvordan hun. . . Elias var faktisk pastoren hennes. Sannelig. Åh, hun ville ikke akseptere det. Virkelig ikke! Hun var en—hun var en ateist, eller en hedning, eller—eller avgudsdyrker. Og hun hadde sine egne hedenske prester. Men like fullt var Elias hennes pastor, Gud sendte ham dit for å være pastor. Han var pastor enten. . . Hvis han gav henne inn, og fortalte henne alle hennes synder, var han likevel hennes pastor. Hun ville ikke akseptere det i det hele tatt, men, og hun var respektløs mot ham. Hun hatet ham! Visst gjorde hun. Og hva skjedde med henne? Gud lot hundene spise henne i gaten. Det stemmer. Hvorfor det? Hun var respektløs mot Budskapet som Elias forkynte.

¹⁰⁴ Gud krever respekt. Du må ha det. Skal du noen sinne få noe fra Gud, er du nødt til å respektere Gud. Og du må gjøre det fra hjertet, bunnen av ditt hjerte. Du må gjøre det.

¹⁰⁵ Men hun var respektløs mot Gud, da hun var respektløs mot Hans profet. Nå, hun visste at Elias var en profet. De

hadde ingen ting i Israel som kunne måle seg med Elias. Vel, visjonene hans og alt sammen var fullkomment innfor Gud. Og han, men han fordømte dem. Nåde, ja! Han ville ta for seg enhver konfesjon, alt mulig annet. Og alt som blir kalt synd, han fordømte det, fra den minste til den største, konge og hvermann, han holdt ikke noe tilbake for noen av dem. Men de måtte vite at han var en profet. De kunne bare ikke unngå å vite det. Ja, sir.

¹⁰⁶ Akab forsøkte til og med å anklage ham for tørken. Og han ba Gud om å sende tørken. Ja, han gjorde. Og han sa: "Jeg har makt, og jeg vil lukke himmelen; det vil ikke en gang regne, ei heller falle dugg, inntil jeg ber om det."

¹⁰⁷ Kan dere forestille dere denne lille Jesabel, med dette påmalte ansiktet, som tramper fram og tilbake på det gulvet: "Den gamle hykleren! Den gamle hykleren, som forårsaker at alle disse små barna her ute lider," og alt slikt. Elias forsøkte å få dem tilbake til Gud, prøvde å vinne en nasjon tilbake til Gud. Skjønner? Og det så ut som . . . Hun kunne fortelle folket: "Mener dere å fortelle meg at dere vil tro på en mann som det, som vil lukke landet slik som dette, så det ikke en gang regner eller faller dugg? Og alt hykleriet hans eller trolldommen hans der ute," hva enn hun ville kalle det. "Og han er ikke noe annet enn kun en—en trollmann, eller en spåmann, eller noe. Han har lukket himmelen, og det vil ikke regne, får alle disse menneskene til å lide. Og så sier dere at det er Guds vilje?"

¹⁰⁸ Det var Guds vilje! Uansett hva, skjønner, må dere se på hva . . . Dere må respektere Gud uansett hva Han gjør. Han vet hva Han gjør. Det så ille ut, barn som led, mennesker som led, husdyr som døde, sauer som døde, ikke noe vann noe sted, nettene var hete og trykkende, sola var så klar som messing på himmelen, hele dagen igjennom, i tre år og seks måneder. Og Elias satt oppe på fjellet, og sa: "Ikke en gang dugg vil falle uten at jeg ber om det." Det stemmer. Åh, hvordan de hatet ham!

¹⁰⁹ Og da han, Akab, fant ham, sa han: "Det er du som skaper problemer for Israel, er det ikke?"

¹¹⁰ Gamle Elias så han rett i ansiktet, sa: "Nei, ikke jeg, men du er den som skaper problemer for Israel." Det stemmer. Skjønner? Ikke en gang Akab hadde respekt for ham. Og vet dere hva Elias sa til Akab, sa: "Fordi du har utgytt Nabots uskyldige blod, vil hundene også slikke ditt blod i gaten." Og de gjorde! Fordi de ikke hadde respekt for Guds budbærer. Det er helt riktig. De viste ikke respekt for det.

Nå, Mirjam viste ikke respekt for det. Aron viste ikke respekt for det.

¹¹¹ Uansett hvem du er, kristen eller ikke kristen, må du uansett vise respekt for Gud, og respektere hva Han gjør, eller lide konsekvensen. Det er enten å motta det eller gå inn i dommen, hvilken av dem du så vil.

¹¹² Hvordan jeg kunne stå med vitnesbyrd, i time etter time, om hva jeg har sett i min levetid, hva jeg har sett i de andre landene, og de andre delene av nasjonene, og så videre, tingene som har funnet sted. Men for å utelate det, bare så dere kan få tak i poenget i hva jeg prøver å si til dere, dere må respektere det. Jeg har sett unge mennesker sitte i møtet, og fnise og le i et møte, og på mindre enn tjuefire timer bli valset ned i gatene. Jeg har sett unge mennesker sitte i et møte, ett år da jeg var på et sted, og neste, kanskje innen seks måneder, dra tilbake til det samme stedet, og praktisk talt alle sammen var borte, eller drept, rammet ett eller annet sted, med sykdommer og ting. Det stemmer. Du må respektere det.

¹¹³ Jeg husker en viss ung jente en kveld, Tennessee, da jeg var på vei ut døren, forkynte i en stor baptistkirke, var på vei ut av døren. Og jeg følte meg ledet den kvelden til å oppfordre henne til å komme til Kristus. Vel, hun lo meg i ansiktet da jeg kalte på henne til å komme til Kristus. Hun var faktisk en av diakonens døtre. Og hun stod der ved døren den kvelden, og ventet på meg. Og jeg kom ut, hun sa: "Jeg vil at du skal få vite noe her og nå, aldri sett meg i en slik brysom situasjon igjen."

Jeg sa: "Gud kalte på deg."

¹¹⁴ Hun sa: "Tullprat! Jeg er ung," sa: "Jeg har massevis av tid til det." Sa: "Pappaen min har nok religion for oss alle hjemme."

¹¹⁵ Jeg sa: "Ikke nok for deg, søster, alle må ha sin egen religion."

¹¹⁶ Hun sa: "Hvis jeg vil ha noen til å snakke med meg om det, vil jeg ha noen som har litt vett, ikke noen som deg."

¹¹⁷ Jeg sa: "Gå, si hva du vil. Du plager ikke meg, men en dag vil du angre på det."

¹¹⁸ Ikke lenge etter det, på vei gjennom den samme byen. Her kom hun nedover gaten med underskjørtet sitt hengende ned, sjanglet med en sigarett i hånden, og tilbød meg en drink whisky. Samme ting! Og her er hennes vitnesbyrd, hun sa: "Husker du den kvelden du kalte meg der?" Sa: "Det var sannheten." Hun sa: "Guds Ånd vitnet til meg den kvelden, og prøvde å få meg til å komme." Og sa: "Siden da kunne jeg ha sett min mors sjel steke i helvete som en pannekake, og le av det." Det er hva som skjedde, ser dere.

¹¹⁹ Du er nødt til å respektere Gud. Det er alt. Du er nødt til å gjøre det, broder. Det er alt. Jesabel var respektløs mot det.

¹²⁰ Og husk en annen gang, det var noen uærbødige barn, de hadde blitt oppdratt i et hjem.

¹²¹ Elias, etter hans dager, selvsagt, folket hatet ham fordi han påførte landet denne hungersnøden. Det var noen mennesker som lærte barna sine at "Elias, en mann som det," hadde blitt

forvandlet og tatt opp i Himmelen. “Han ble drept ett eller annet sted, og de bare begravde ham og skjulte ham.” De—de trodde ikke på det.

¹²² Så Elisa tok hans plass, nå var han budbæreren for tiden, nå etter at Elias hadde blitt tatt opp. Så han gikk ned gjennom en bestemt by, og barna, små barn i den byen, løp ut og gjorde narr av ham, sa: “Si oss, du gamle flintskalle, hvorfor dro du ikke opp slik Elias gjorde?” Skjønner, de trodde ikke at Elias gikk opp. Der har du det. Det var ikke det at de var respektløse mot mannen; det var å være respektløse mot Budskapet hans. Han var etterfølgeren til Elisa... til Elias. Han hadde salvelsen, Elias ånd var over ham. Han dro rett opp dit, og gjorde akkurat de samme tingene som Elias gjorde. Halleluja!

¹²³ Jesus sa: “Han som tror på Meg, de gjerningene som Jeg gjør, skal også han gjøre.” Ja. “Disse tegn skal følge dem som tror.”

¹²⁴ De var respektløse mot det. Og de var respektløse mot Elias, fordi han trodde på Elisa, fordi Ånden var over ham. Og han snudde seg, og slo Jordan med kappen sin, og åpnet opp Jordan, dro opp og gjorde de samme slags mirakler som Elias gjorde. Og til og med alle forkynnerne der oppe på profetskolen, sa: “Elias ånd hviler på Elisa,” ryktet gikk over hele landet.

¹²⁵ Og folket, jeg er sikker på at de lo til hverandre, sa: “Hei, hei, se!” De sa: “Den gjengen med holy rollers, fanatikere, som sier: ‘Den mannen dro til Himmelen uten å dø, hester kom ned.’ Vi så ingen.” Sannelig gjorde de ikke det. Sannelig ikke, det gjorde de ikke. “Vi så ingen hester. Vi hørte ingen vogner noe sted. Tullprat! Den gamle karen døde, og de begravde ham, og så prøver de å lage en masse ståhei rundt det.”

Akkurat som de ville sagt i dag, den samme tingen!

¹²⁶ Slik de sa om Jesus, de sa: “Vel, de kom og stjal Kroppen Hans om natten.” De betalte til og med soldater for å vitne om det. Men Han oppstod fra de døde!

¹²⁷ Og Elias ble tatt opp i en ildvogn, med hester av ild.

¹²⁸ Og da denne unge profeten gikk bortover der, på vei ned gjennom byen. Og han hadde mistet håret sitt, som en ung mann. Han gikk nedover, så disse små barna løp etter ham, sa: “Hei, hvorfor gikk du ikke opp med Elias?” Sa: “Du, din gamle flintskalle!” Skjønner? Og de var respektløse. Og hva gjorde Elias? Han snudde seg i Ådens kraft, og forbannet de barna. Hva skjedde? To hunnbjørner kom ut fra skogen og drepte førtito av dem. Riktig. Respektløshet, uærbødige. Du kan ikke gjøre det. Du er nødt til å respektere Gud.

¹²⁹ Hvis noen av de barna hadde sagt... Nå, dersom deres far og mor hadde sagt: “Hør nå, barn, de sier at Elias ble tatt opp. Nå, vi vet ikke noe om det, men, uansett, jeg—jeg—jeg vet ikke om det har seg slik eller ikke, men jeg sier dere at det beste å

gjøre er å ikke si noe om det. Bare gå videre. Når han kommer forbi. . . Vi hører at han er på vei ned gjennom byen i dag for å ha et gatemøte der oppe. Hvis han gjør, hvis dere barn møter han på vei til skolen i dag, bare si: ‘God dag, pastor! Hvordan står det til, sir?’ Eller noe slikt. Snakk med ham.”

¹³⁰ Men i stedet, hadde de uten tvil blitt fortalt hjemme. Åh, de hørte mamma og pappa sitte ved bordet og le med hverandre, og si: “Har du hørt det? De sa at den gamle holy roller’en ble tatt opp. Kan du tro noe slikt? Og de sa at denne lille, gamle flintskallede karen, like skallet som et gresskar der oppe, han er ikke mer enn rundt trettifem år gammel, og her kommer han ned gjennom der, og sa han skulle ha et gatemøte, og forventer at vi skal tro på slikt tullprat som det. Vel, han er ikke noe annet enn en liten. . . bare en—en vits. Det er alt det er. For han vil ikke komme til våre kirker, han er akkurat slik Elias var, han vil ikke komme til våre kirker. Vel, han vil. . . Antagelig en eller annen slags trolldom, voodoo, forføleri som han har, slik som Elias.” De trodde ham ikke. Så de små barna ble lært opp til det hjemme.

¹³¹ Hvis de hadde blitt opplært til å ha ærefrykt og respekt, ville de ha gått ut dit foran den Guds profet, og spurt om forbønn for seg selv.

¹³² Men de hadde blitt opplært til å fnise og le, og til å gjøre narr. Omtrent som barna i dag, flest-. . . alt for mange av dem i dag, vil gjøre narr av et gatemøte, de ville gjort narr av forkynnelsen av Evangeliet.

¹³³ Så Elias forbannet dem, i Herrens Navn. Ikke på grunn av barna, men på grunn av de uærbødige foreldrene som hadde oppdratt barna på den måten, til å være respektløse mot Gud. To hunnbjørner kom ut og drepte førtito av dem. Nå, det er uærbødighet. Gud krever respekt! Da de var respektløse mot Hans profet, var de respektløse mot Ham; uansett hvor mye de ikke trodde, burde de holdt munn, holdt seg borte fra det. Men nei, de måtte si sin mening for enhver pris. De måtte si noe, som de ikke burde ha sagt. Og hva skjedde med dem?

¹³⁴ La oss ta noen mennesker som respekterte det. La oss ta den sjunamittiske kvinnen, til den samme profeten, Elias. Hun var faktisk ikke en israelitt. Hun var fra Sjunem, men hun trodde på Gud. Og hun så denne mannen gå gjennom byen, hørte ham tale, hun så tegnene som han gjorde.

¹³⁵ Det er fortalt i historien, jeg vet ikke om det er sant eller ikke, at en flokk med ville hunder en dag prøvde å fange en liten jente. Nå, dette er ikke Skriften, det er bare en fortelling jeg leste. Og sa at den sjunamittiske kvinnen stod på hjørnet, og hun så at disse hundene kom til å drepe denne lille jenta. Og denne hellige mannen var på vei gjennom byen, og han løftet opp sin stav til Gud, og ropte ut om nåde for de

små barna slik som det, og hundene snudde og løp bort fra dem. Om det var slik eller ikke, høres ut som at det kunne ha skjedd, jeg vet ikke.

¹³⁶ Men uansett, denne kvinnen sa, da Bibelen, da hun “fornemte at dette var en hellig mann.” Hun fornemte at noe hadde skjedd. Hun så hva han var, og “fornemte at han var en hellig mann fra Gud.” Og i stedet for å være respektløs mot ham, slik Jesabel var, respekterte hun ham. Hun sa til sin mann: “Vi er godt i stand til å gjøre dette. Jeg ber deg, la oss bygge et lite hus her ute til ham, ett eller annet sted. La oss gi ham et lite sted, for han er sliten. Jeg har lagt merke til ham. Han begynner å bli gammel, og jeg la merke til det grå håret hans som hang ned i skjegget. Den gamle staven hans, de små, tynne armene hans, der han gikk bortover, de små pløsete armene slik som det. Og her kom han gående bortover, bar med seg en liten krukke med olje på siden, med et stykke saueskinn rundt seg, i den varme sola, kroppen hans så brent og rød ut. Og jeg ber deg, la oss lage en liten base for ham, så han kan stoppe her. La oss få tak i entreprenøren, til å komme ut hit og bygge et lite sted til ham, og få ham på plass, for jeg fornemmer at hans ånd, ved hans ånd, at han er en hellig mann. Han er en Guds mann.” Åh, åh, hvilken forskjell!

¹³⁷ Nå, mannen hennes sa seg enig, hun... kanskje sa han: “Kjære, jeg har også lagt merke til den mannen. Jeg har hørt på ham, jeg har fulgt med på ham, jeg har sett hans gjerninger. Jeg vet at han er en hellig Guds mann. Så vi bare gjør det.” Så de tilkallte entreprenøren og bygde et fint lite sted til ham, og satte inn en liten seng til ham der, til å hvile på, så han kunne legge seg nedpå og hvile. Ordnet et sted til ham hvor han kunne vaske føttene sine, hentet litt vann og ting, og ordnet det til der inne.

¹³⁸ Og da profeten kom forbi, velsignet det selvsagt hans sjel å se at noe hadde blitt gjort for ham. Han sa til Gehasi: “Gå, tilkall henne, og spør henne hva jeg kan gjøre for henne, skal jeg ‘snakke med kongen, med hærføreren?’” Han...

¹³⁹ Hun sa: “Jeg bor blant mitt folk, og jeg trenger ingen ting.”

¹⁴⁰ Men Gehasi sa: “Hun har ingen barn. Og mannen hennes er langt ute i årene, han er gammel. De har ingen barn.”

¹⁴¹ Og jeg kan forestille meg Elias, liggende der på sin vesle seng, som hun hadde velsignet ham ved å lage, hadde vasket føttene sine, og vasket skjegget sitt, og ting, lå der, uten tvil hadde han sett Herrens visjon (for de gjorde alltid det). Så han sa: “Gå, tilkall henne, og be henne om å stå her foran meg.” Åh, du! “Gå, tilkall henne, fordi hun har, hun har vist Gud respekt. Gå, be henne om å komme hit.”

¹⁴² Da hun stod i døra, sa han: “SÅ SIER HERREN. Omtrent på denne tiden, neste år, vil du bære fram en baby.” Og omtrent på den tiden, neste år, fikk hun babyen.

143 Da satan, da han hadde blitt omtrent tolv år gammel, tok faren han ham med ut på marken en dag, og satan sa: “Jeg skal bli kvitt den ungen,” så han bare gav ham et solstikk. Og han døde i sin mors armer.

144 Gjorde det henne motløs? Nei, sir. Hun sa: “Sal opp et muldyr. Og dra i vei, ikke stopp. Dra opp til Karmelfjellet, til fjellet, fordi han gikk forbi her forleden dag.” Åh, åh! Åh, åh! Åh, åh! Du! Der har du det. Det er respekt. Det er respekt.

145 Og mannen hennes sa: “Du drar til Guds mann.” Sa: “Det er verken nymåne eller sabbat, han er nok ikke der oppe i sin. . . .”

146 Hun sa: “Alt vil bli bra, bare sal opp muldyret og la meg dra ut.” Så dro de avgårde.

147 Og de kom opp i fjellene. Og da gamle Elias så ut av hulen, og han kom ut dit og så ut, sa han: “Det ser ut som at det er denne sjunamittiske kvinnen som kommer.” Sa: “Hun må være i sorg.” Han sa: “Gå henne i møte. Og, når,” sa: “Hun har sorg i hjertet sitt, og Gud har ikke fortalt meg noe om det.”

148 Dere skjønner, Gud trenger ikke å fortelle deg alt, skjønner, så Han forteller ikke en gang Sine profeter alt. Han bare—Han bare gjør det Han vil gjøre, Han er Gud.

149 Så han. . . Nå, Elias sa: “Gud!” Hva om Elias sa slik: “Hvorfor fortalte Du meg ikke hvorfor hun kommer? Hvorfor fortalte Du meg ikke alt om det?” Han ville aldri ha sett noen ting. Men det var helt i orden for Elias, uansett hva det var.

150 Og hva om hun hadde kommet bort og sagt, at hun hadde sagt: “Du sa at du var en Guds tjener? Din hykler! Jeg tror ikke at du er noe annet enn en holy roller?” Det ville aldri ha skjedd. Skjønner? Gud prøver oss noen ganger, for å se hva vi vil gjøre.

151 Så i stedet for det, løp hun like bort til føttene hans og tilba, som om hun gjorde det til Gud. Og hun sa, og hun fortalte ham hva som var i veien. Og Elias sa: “Ta min stav, og gå og legg den på barnet.”

152 Og da han sa det, sa kvinnen: “Så sant som Herren Gud lever, og din sjel aldri dør,” åh du: “du Guds tjener, jeg vil ikke forlate deg. Jeg kommer til å bli her til Gud sender visjonen.” Gamle Elias ble der en liten stund til. Bandt klærne om seg, og tok sin stav, og så var han på vei.

153 Han gikk inn i rommet hvor denne babyen lå, en død baby. Gikk frem og tilbake på gulvet, som det, noen få ganger. Fordi en ærbødig kvinne, en kvinne som respekterte ham, en mann som respekterte ham, og trodde at han var en Guds mann, han gikk fram og tilbake, fram og tilbake på gulvet inntil Gud svarte. Amen. Så la han seg selv over babyen, og den nøs syv ganger, og tok den opp og gav den til moren. Gikk ut igjen, tilbake opp i hula dro han. Fordi hun respekterte Guds mann! Amen. Gud krever respekt.

¹⁵⁴ Hva med Marta? Hun var alltid opptatt med å lage en god middag til Jesus. Maria ønsket å høre Guds Ord, så hun bare satt i nærheten og hørte på Ham. Hun brydde seg ikke om putetrekkene var skiftet, eller om gardinene var tørket støv av, eller om de hadde noe å spise eller ikke, hun ville bare høre hva Jesus skulle si. Men Marta ville alltid tilberede en god middag til Ham, og forsikre seg om at stolen var gjort myk og at den stod helt riktig, og at alt var gjort rent slik som det. Men hun ville at Han, å gjøre noe for Jesus på hennes egen måte, og Maria ønsket å gjøre det på sin måte. Men en dag da Lasarus kom. . . Mange mennesker snakker nedsettende om Marta, sier hun burde ha vist mer interesse. Åh, nei, vent et øyeblikk. Se, det kom en tid da Marta skulle vise sin. Og så, da Jesus. . . Da Lasarus døde, hennes bror, sendte hun bud på Ham for å komme og be for ham. Han kom ikke. Han overså beskjeden, Han dro videre til et annet sted. Hun sendte bud igjen, og fremdeles ble beskjeden oversett.

¹⁵⁵ Men da Han til slutt kom, skulle en tro at hun da ville ha gått ut til Ham og sagt: "Hvorfor kom Du ikke? Hvorfor kom Du ikke da jeg sendte bud på Deg? Min bror lå der, syk. Vi har forlatt menigheten vår, vi har forlatt organisasjonen vår, vi har gjort alt for å følge Ditt Budskap, fordi vi trodde at Du var en Guds Mann. Men hvordan kan en Guds Mann. . . Og vi to foreldreløse, tre foreldreløse barn her, tre foreldreløse mennesker, og levebrødet vårt var å veve tepper til dette tempelet. Vi var medlemmer der, vår mor og far var medlemmer der. Men fordi Du narret oss inn i en ting, til å tro på Dette, det Du prøver å lære, og si at Du er en Guds Sønn og en Profet sendt fra Gud, og disse tingene, hvorfor skulle vi vel tro på Deg, en Mann som ikke en gang ville høre på meg da jeg sendte bud på Deg? Da jeg var i nød og trengte Deg, overså Du beskjeden min, og dro videre. Og jeg sendte bud igjen, og fremdeles ignorerte Du det. Hvordan kunne Du gjøre noe slikt?" Om hun hadde gjort det, ville historien ha vært annerledes i kveld.

¹⁵⁶ Hva gjorde hun? Hun løp rett bort dit Han var, falt ned foran Hans føtter, og sa: "Herre, om Du hadde vært her, ville min bror ikke ha dødd." Åh, der har du det. Hva gjorde hun? Hun viste respekt. Hun var i Guds Nærvær, og hun respekterte Ham. Hun kalte Ham sin Herre. "Herre, om Du hadde vært her." (Ikke: "Jeg sendte bud på Deg!" Det var helt glemt.) "Nå er Du her. Ser dere? Om du hadde vært her, ville min bror ha blitt, ikke dødd."

Han sa: "Din bror vil stå opp igjen."

¹⁵⁷ "Åh," sa hun: "Ja, Herre, jeg vet at han vil stå opp igjen på den siste dag."

¹⁵⁸ Og—og Han sa, og hun. . . Han sa: "Men Jeg er Oppstandelsen og Livet. Han som tror på Meg, selv om han var død, skal han likevel leve. Den som lever og tror på Meg, skal aldri dø."

159 “Jeg tror, Herre, at Du er Guds Sønn, som skulle komme inn i verden. Og også nå, Herre!” Åh! “Også nå!” (Ikke: “Herre, Du burde ha gjort *dette* og Du burde ha gjort *det*!”) Men: “Også nå, hva enn Du ber Gud om, det vil Gud gi Deg.” Der har du det.

160 Hva om vi kunne si det til noen i kveld: “Åh, min broder, jeg tror at det du ber Gud om, det gir Gud deg”? De samme resultatene ville komme.

161 Men uansett hvor mye Han var, hvis Han var . . . Og vi vet at Han var Guds Sønn. Dersom hun hadde vært respektløs ovenfor det, ville det aldri ha virket. Det var fra hjertet hennes. Hun sa: “Også nå, Herre, hva enn Du ber Gud om, det vil Gud gi deg.” Der har du det. Der har du det. Fra sitt hjerte trodde hun det. Om han hadde tatt en jakttur eller fisketur, ville ikke det ha spilt noen rolle for henne.

162 Nei, hvis Elias hadde dratt på en jakttur, eller dratt ett eller annet sted, ville det ikke spilt noen rolle for det, for den sjanemittiske kvinnen. Hun trodde uansett at han var en Guds mann. Javisst. Uansett hva han gjorde, var han fremdeles Guds mann, i hennes øyne, fordi hun hadde sett Gud virke i hans liv.

163 Og, for Marta, uansett hva som skjedde, hadde hun sett hva Gud hadde gjort for ham. Hun sa: “Også nå, Herre, hva enn Du ber Gud om, det vil Gud gi Deg.” Ah, der har du det.

164 Han sa: “Din bror skal stå opp igjen.” Og så sa Han: “Hvor har dere begravet ham?” Og de gikk ned til graven. Og Han kalte Lasarus fra graven, etter at han hadde vært død i fire dager. Hvorfor? Fordi Lasarus’ søster respekterte hva Han var.

165 Hvis du ikke kan respektere mannen, respekter tjenesten han innehar i Gud. Det er helt riktig, ser du, respekter ham. Hvis en forkynner kommer fram, din pastor, alltid respekter ham. Jeg har hørt forsamlinger snakke om sin pastor, hvordan de bare snakket om ham, snakket nedlatende om ham, gjorde narr av ham. Hvordan kan den pastoren noen sinne gjøre noe for deg? Han kan ikke gjøre det. Du—du viser ikke, du viser ikke re- . . . Jeg sier ikke denne menigheten, men jeg mener menigheter jeg har sett, at hvis du . . . Du er nødt til å elske din pastor. Du må vite at han er et menneske, men likevel har Gud gjort ham til Sin pastor. Den Hellige Ånd har gjort ham til tilsynsmann, da må du respektere ham på den måten. Og uansett hva pastoren har gjort, hvis du respekterer ham i ditt hjerte, som Guds tjener, vil Gud respektere deg for å gjøre det.

166 “Han som—han som tar imot Meg, tar imot Ham som sendte Meg,” sa Jesus. “Han som ikke tar imot Meg, kan ikke motta Ham.” Ser dere, de sa at Gud var deres Far; Han sa: “Deres far er djevelen.”

167 Så, dere forstår, du er nødt til å respektere det, og tro det, tro at Han er. Ja, Marta trodde det.

168 Og det er en liten ting jeg var inne på i morges, denne syrisk-fønikiske kvinnen den gangen, da hun kom fram. Se hvordan hun ble hardt avvist. Der var Han, en jøde; hun var en hedning, og hun løp bort til Ham. Hun visste ikke hvordan hun skulle tilnærme seg Ham, men hun hadde et behov, og hun visste at Han var denne Guds Sønn. Hun trodde det. Hun . . . Hvis—hvis Gud kunne svare Hans bønn for andre, kunne Han svare på bønn for henne. Og hun visste at hva Han sa var Guds Ord. Hvis det var Guds Ord for jødene, var det Guds Ord for hedningene også, hva enn Han sa. Og Jesus gav henne en prøvelse. Hun sa: “Herre, ha nåde!” Se nå. Nei, Han sa . . . “Du, Davids Sønn,” for hun hadde hørt jødene si: “Du, Davids Sønn.” Nå, Han var ikke Davids Sønn for henne. Skjønner? Og Han sa . . . “Du, Davids Sønn!” Det ville vært måten som en jøde ville ha tilnærmet seg på, for hun hadde hørt alle de andre. Hun prøvde å komme slik de gjorde, for hun prøvde å finne respekt. Hun prøvde å vise sin respekt. Og hun latet ikke bare som; Jesus ville ha visst om det var slik. Nei, Han ville ha visste det. Så, da hun kom frem, sa hun: “Du, Davids Sønn, ha nåde med min datter, for hun plages på mange vis av en djevel.”

169 Han snudde Seg og så på henne, og sa: “Det er ikke riktig av Meg å ta barnas brød, og kaste det til hundene.” Puh! Var ikke det noe? Det var noe! Avviste ikke bare hennes bønn, men kalte henne en “hund.” Det stemmer. Og en hund er en av de laveste navnene Bibelen har, vet dere. Så Han sa: “Ikke riktig av Meg å ta barnas brød, og kaste det til hundene.”

170 Hun sa: “Det er sannhet, Herre.” “Herre,” der fikk hun tak i det. Han var ikke Davids Sønn for henne, men Han var Herre. Sa: “Sant, Herre. Det er riktig, men barna spiser smulene under . . . Eller, jeg mener, hundene spiser smulene under eierens bord.” Det avgjorde det. Det var det. Det var respekten.

171 Jesus snudde Seg til henne, sa: “Stor er din tro. Gå nå hjem, du vil finne din datter akkurat slik som du har trodd.” Der har du det. Hvorfor? Det var hennes tilnærming.

172 Hva om hun hadde snudd seg og sagt . . . Han snudde seg, sa: “Det er ikke rett av Meg å ta . . .” Med andre ord: “Det passer seg ikke.”

173 Si at en katolikk kom frem, og sa: “Åh, broder Branham, jeg vet at Gud hører dine bønner for disse menneskene her. Vil du be for meg?”

174 Og jeg sa: “Vel, det er ikke rett av Meg å ta disse barnas tid her oppe. Jeg er her for å be for disse pinsevennene, ikke for alle dere katolikker.” Skjønner? Hva ville hun ha sagt? Åh, du, jeg kan tenke meg at hun hadde trampet ut herfra som bare det. Skjønner?

175 Men hun snudde seg og sa: “Det er sant, Herre. Det er sant, Herre. Men vi er—vi er villige til, hundene er villige til å spise smulene under eierens bord.”

176 Ser dere, det fanget Ham umiddelbart. Han snudde Seg og sa: "Stor er din tro." Og så finner vi et annet tilfelle... Ser dere, det var hennes tilnærming, hennes respekt. Hun respekterte Gud da hun respekterte Ham.

177 Så, vi vet at det en gang var en romer, og han var en stor mann, og han elsket jødene. Og han hadde en tjener som var syk. Selv, følte han seg ikke verdig til å gå og spørre Jesus.

178 Ser dere, du burde alltid føle deg mye mindre enn hva du er. Aldri vær stor i egne øyne. Skjønner? Nå, og om du er stor, la noen andre si det om deg. Skjønner? Men nå, når du, denne kvinnen eller...

179 Denne mannen, mener jeg, han sa han var en romersk offiser, og han hadde en syk tjener, så han sendte bud for at denne syke tjeneren skulle bli helbredet. Og Jesus sa: "Jeg skal komme og helbrede ham."

180 Så på Sin vei, så romeren Ham komme. Jeg kan forestille meg at han sa: "Åh, du, her kommer denne Hellige. Her kommer den Hellige. Vel, jeg er en uverdig hedning. Jeg er, jeg er, jeg er en romersk høvedsmann over hundre, jeg er en general, eller—eller en offiser. Jeg—jeg—jeg—jeg er egentlig ingen jøde, jeg har ingen rett på at denne Hellige Mann skal komme." Ser du respekten? Ser dere? "Jeg har ikke noen rett til at denne Hellige Guds Tjener skal komme til mitt hus."

181 Så Ham komme til døren, og han kalte Ham, sa: "Herre, jeg—jeg er ikke verdig at Du skulle komme under mitt tak." Hadde antagelig et palass av et hjem, en offiser. Sa: "Jeg er ikke verdig at Du skulle komme under mitt tak. Og jeg—jeg anså meg ikke en gang verdig til å komme til Deg, så jeg sendte noen av Dine—Dine Egne velsignede folk, jødene. Men jeg har en tjener her som er veldig syk." Og han sa: "Jeg er en mann under autoritet," sa: "jeg sier til denne soldaten: 'Gå, du', og han går. Jeg sier til denne her: 'Kom, du', og han kommer."

182 Hva sa han der? "Jeg vet at Du har all makt. Du kan si til denne sykdommen: 'Gå', og den går. Og du kan si til denne her: 'Kom', og den vil komme." Ser dere, han innså det. Og slik han hadde autoritet over disse soldatene, slik hadde Jesus autoritet over alle sykdommer og plager. "Det eneste Du trenger å gjøre, Herre, er bare å tale Ordet!" Det var det. "Bare tal Ordet, og min tjener vil leve."

Jesus stanset, og snudde Seg mot disse jødene, sa: "Jeg har ikke funnet tro som dette i Israel."

183 Han sa: "Det er i orden med din tjener nå." Amen. Hvorfor? Fordi han respekterte det. Han respekterte Jesus Kristus, Som var Himmels Gud.

184 Nå, jeg antar at det er i ferd med å bli sent. Jeg ønsker bare å si en ting til, nemlig dette. Alle disse med stor respekt, og så

videre; men i dag, av en eller annen grunn, er det annerledes. Gud kan gjøre noe i dag, og folk vil le av det. Jeg tror at vi ville vært annerledes i dag, enn for omtrent førti år siden, da den Hellige Ånd først begynte å falle, men hva gjorde folk? Sperret forkynnerne ute, kalte dem holy rollers. Gikk ut på . . . Ville ikke en gang gi dem mat i byene, og alle slike ting; og de knuste maiskolber på jernbanesporene, for å leve av. Hva gjorde de? De fikk førti år til, menigheten fikk, den led, gikk gjennom alt mulig, to krigar i den tidsperioden, ser dere, det har drept tusenvis av dem; da hun antagelig ville ha dratt Hjem.

¹⁸⁵ Nå, hva ville ha skjedd, da Gud begynte å utgyde den Hellige Ånd på menigheten i de siste dager, hva ville ha skjedd for tjuefem år siden, da Han begynte å sende ned Sine tegn og under og mirakler, hva ville ha skjedd hvis hele folket ville ha samlet seg? Hva gjorde de? De sa: "Det er voodoo, det er hypnose, han er en tankeleser, han er *dette, det*, eller *det andre*." Hva om alle nasjonene ville ha gått sammen og sagt: "Velsignet være Herrens Navn"? Hva om metodistene og baptistene, og presbyterianerne og alle, ville ha tatt hverandre i hånden, og sagt: "Takk Gud, her er hva vi har vært på leting etter. Den Hellige Ånd blir utgytt. Vel, her er menn som ser visjoner, her er profeter iblant oss, her er—her er alle disse store gavene her, tungetalere, her er de som gir Guddommelig helbredelse, her blir alt utgytt på oss. Takk Gud, det kom gjennom en ydmyk, liten gruppe som kalles pinsevenner. La oss alle gå tilbake til Bibelen igjen. La oss gå tilbake, brødre, og oppløse våre organisasjoner, og alle være en broder"? Om alle de store menighetene ville ha kommet sammen, hva ville skje? Broder, det ville ikke en gang ha vært noe behov for et sykehus i landet i dag. Det stemmer. Nei, det ville ha vært så mektige, store gaver og under gjort blant folket, det ville ha vært en slik respekt, og kanskje menigheten ville ha gått Hjem og Tusenårsriket ville ha vært i gang.

¹⁸⁶ Men nei, de var respektløse mot det. De kalte dem holy rollers. Avisene var klare til å si enhver sladrete, skitten ting de kunne, og la til enhver skitten slang de kunne, og ting som det, og kirker kneppet og lo av det, og—gjorde narr av dem, og avfeide dem og prøvde å holde dem ute av byene, og alt mulig annet, med respektløshet. Nå, jeg kunne ha sagt en hel del om det, men det er i ferd med å bli sent.

¹⁸⁷ La meg komme til Branham Tabernacle, om jeg får lov. Nå, Guds gaver begynte å bli utgytt på oss. Vi ser det. Nå, hva er Guds gave i dag? Det er den Hellige Ånd, Det er den Hellige Ånd som er i oss. Vi er nødt til å respektere Den. Vi må respektere Den i enhver person Den kommer over. Vi er nødt til å re- . . . gi . . . til Guds Guddommelige gaver. Når Han sender disse gavene, uansett hvor virkelige de er, vil det aldri hjelpe oss før vi kommer til et sted hvor vi kan respektere det. Noen kan gi en

profeti; hvis du ikke tror på den profetien, vil den aldri gjøre deg noe godt. Du er nødt til å ha ærefrykt, og du må respektere den. Du er nødt til å tro at den kommer fra Gud.

¹⁸⁸ Tro det inntil det blir bevist feil. Når det så er bevist feil, da har du rett til å tvile på det, og ha da ikke noe mer med det å gjøre. Men så lenge det blir bevist å være sannheten, så tro det.

¹⁸⁹ Som gamle Samuel sa den dagen da de ville ha en konge. Han sa: “Jeg ønsker å spørre dere om én ting. Har jeg noen gang tatt noe av pengene deres fra dere? Har jeg noen gang spurt dere om lønn? Eller har jeg noen gang fortalt dere noe i Herrens Navn som ikke har gått i oppfyllelse?” Han sa: “Dere trenger ikke noen konge, og kongen deres vil ikke gjøre dere noe godt.” Og han fortalte dem. Han stilte dem spørsmålet, sa: “Har jeg noen gang fortalt dere noe som SÅ SIER HERREN, som ikke skjedde?”

¹⁹⁰ Nå, da var folket respektløse mot Samuel. “Åh, vi vet, Samuel. Det stemmer, du, vi kan ikke si at du aldri fortalte oss noe. . . enn hva som var sant, men uansett ønsker vi å gjøre det på *denne* måten.” Forstår dere? Dere må ikke gjøre det. Dere må gjøre det på Guds måte.

¹⁹¹ Når vi mottar den Hellige Ånd, er det ikke ved å hilse på pastoren. Å motta den Hellige Ånd er å motta Kristus inn i deg, fordi Han er Guds Budbærer til tiden. Den Hellige Ånd er Guds Budbærer, og vi må respektere Ham. Når Han kommer, ikke si: “Hi-hi-hi! Se på den kvinnen som roper der, og gråter, tårene renner nedover kinnene hennes. Se på den mannen der, som veiver med hendene sine og skjelver og gråter. Vet dere hva det er? Det er ikke noe annet enn opphaua følelser.” Du gjør blasfemi mot den Hellige Ånd. Du må respektere Den.

¹⁹² Husk, her for en tid siden var jeg i Oregon, omtrent, var vel omtrent for tolv år siden. Og to små katolske journalistjenter kom ned. Ikke fordi de var katolikker, ikke noe med det; for jeg har hatt like mange protestanter, og flere protestanter enn jeg har hatt katolikker, som har gjort narr av meg. Og—og—og så disse jentene kom ned for å lage en rapport. Så, med det samme de kom inn der, merket jeg ånden, så snart de kom inn, og jeg sa: “Ålreit, nå, hvilken kritikk har dere i ermet nå?” Og denne jenta dro ut en sigarett og begynte, og jeg sa: “Bare ikke tenn den mens du er i min hytte. Bare la den være.”

¹⁹³ Så, satt der litte grann, og hun så på meg som om hun kunne springe gjennom meg, som det, og hun begynte å snakke litt. Hun sa: “Vel, jeg vil stille deg noen spørsmål.”

Jeg sa: “Kom igjen.”

¹⁹⁴ Hun sa: “Hvordan har det seg at du er tilknyttet med denne gjengen av holy rollers her oppe?” Sa: “Er du en av dem?”

Jeg sa: “Jeg er en av dem.”

195 Og hun sa: “Vel, mener du å fortelle meg at det skulle være noe gudfryktig over dét?”

Jeg sa: “Ikke for deg som katolikk, du ville ikke tro det.”

Hun sa: “Hvordan vet du at jeg er en katolikk?”

196 Jeg sa: “Jeg vet at du er en katolikk. Jeg kan fortelle deg hva du heter, skjønner, og hvem du er.” Det tok henne på senga.

197 Hun sa: “Vel, mener du å fortelle meg at den slags folk, sier de, vil leve her på jorden og være i Himmelen?” Hun sa: “Jeg ville ikke ville vært i Himmelen med slike folk som det.”

198 Jeg sa: “Du trenger ikke å bekymre deg så mye. Så lenge du tenker på den måten, vil du ikke være der uansett, skjønner du.” Jeg sa: “Du vil ikke trenge å bekymre deg om det.”

199 Jeg stod bare der, og så henne rett i ansiktet. Og et—et par av brødrene satt i bygningen. Jeg sa: “Jeg er ikke irritabel. Jeg—jeg vil bare la dere vite hvor dere står, skjønner dere.” Og jeg sa: “Dere kommer til å skrive, ville komme ut hit for å finne ut noen ting, og dere vil aldri skrive hva jeg sa til dere. Dere vil lage deres egen historie. Bare gå i vei og gjør det, men la meg fortelle deg en ting. Skriv hva som helst skandaløst du vil,” og jeg sa: “før du dør, vil min røst lyde i dine ører igjen. Hvis den ikke gjør det, da vet du at jeg er en falsk profet.” Jeg sa: “Nå, skriv du bare hva enn du vil, det er opp til deg. Jeg gir deg friheten til å gå og skrive hva du vil. Men før du dør, vil du høre min røst rope i dine ører. Det vil ikke gjøre deg noe godt.” Jeg sa: “Bare sett igang, og skriv hva du vil.”

200 Hun stod der litte grann. Hun sa: “Vel, hva tenker du om den idiotiske gjengen der oppe, som skrek og holdt på i går kveld?”

Jeg sa: “De er alle sammen kristne.”

“Kristne?”

201 Jeg sa: “Javisst, de er kristne.” Jeg sa: “De er kristne, fylt av den Hellige Ånd.”

Og hun sa: “Det der er ingen Hellig Ånd.”

202 Jeg sa: “Hva er det du kaller den Hellige Ånd?” Se hva hun hadde å si om det. Jeg sa: “Jeg ønsker å si deg noe.”

203 Hun sa: “Vel, jeg ville ikke ha assosiert meg selv med en gjeng som det.”

204 Jeg sa: “Jeg tror ikke det er noen stor fare,” jeg sa: “at du noen sinne ville assosiert deg slik.” Jeg sa: “For, hvis du noen sinne assosierte deg med Gud eller med noen av de hellige, ville du assosiert deg slik.”

Hun sa: “De hellige i Bibelen?”

205 Jeg sa: “Ja.” Jeg sa: “Din ‘velsignede jomfru Maria’, som du kaller henne, som er din gudinne,” sa jeg: “før Gud i det hele

tatt ville la henne komme til Himmelen, måtte hun gå opp til Pinsefestens Dag og motta den Hellige Ånd, og sjanglet under Guds Kraft som en full kvinne.”

Hun sa: “Det er en løgn.”

206 Jeg sa: “Vær stille i et øyeblikk.” Jeg slo opp i Boken her, og jeg sa: “Se her,” slo opp. Jeg sa: “Her er det, rett her i Boken.” Og hun snudde hodet sitt. Jeg sa: “Du har ikke en gang mot til å lese Guds Ord.” Ser dere? Jeg sa: “Sannelig.” Skjønner, respektløs. Jeg sa: “Nå kan du ta sigarettesken din fra bordet der, og gå når du er klar.” Men jeg sa: “Jeg vil at du skal vite en ting. Skriv hva enn du vil, men husk de siste ordene jeg sier, ‘I Herrens Navn, du vil huske det før du dør.’” Hun skrev aldri noe. Det stemmer. Hun lot det bare gå.

207 Hva er det? Respektløshet, prøver å gjøre narr, gjør noe. De vet ikke hva de gjør. Det stemmer.

208 Men her i tabernaklet, vil vi at dere alle skal vite disse tingene her. Når Gud begynner å utgyde den Hellige Ånd på mennesker, noen ganger vet jeg at jeg har sett mennesker bli kjødelige da de var—da de var under Åndens salvelse, jeg har sett dem gå ut i det ekstreme med ting, men du skal ikke si noe om det. Du skal respektere det, bøye hodet ditt. Kanskje du ikke forstår det, det ville heller ikke jeg, men jeg ønsker å respektere det, uansett. Nå, vi må ha respekt for Gud. Og når Gud utgyder den Hellige Ånd, takker jeg bare, sier: “Jeg takker Deg, Himmelske Far. Du gjør noe for den stakkars, dyrebare sjelen, som ønsker å komme til Ditt Hjem, som jeg gjør, en dag.”

209 Og jeg ser menn, som her en gang, en broder som er i forkynnertjenesten, sa at jeg snakket om ham. Og vi gikk og fikk sendt alle lydbåndene til ham. Det var broder A. A. Allen. Og han sa at jeg gjorde narr av at han snakket om blod som kom ut av hånden sin, og—og kalte det for det første beviset på den Hellige Ånd, og—og jeg tror at det var blod og olje som kom ut av hendene hans og pannen, og ting. Han sa at det var—var at jeg gjorde narr av det, og fortalte ham at det var av djevelen. Jeg sendte tilbake, jeg skrev et brev til ham, jeg sa: “Broder Allen. . .” Han skrev en tekst og dere—dere leste det: “Kjære broder Branham.” Ser dere? Og sendte så traktater ut over hele landet, i stedet for å komme å treffe meg angående det, så gjorde han det.

210 Men nå, her er hva jeg sa, jeg sa: “Jeg vil ta alle seks kveldene i Phoenix, og sende deg mine lydbånd, og vise deg.” Som Leo og dem gjorde, og sendte lydbåndene til dem. Jeg sa: “Bare én gang ble ditt navn nevnt. Folka kom til skrivebordet mitt, og sa: ‘Broder Branham, broder Allen har nettopp vært i byen og fortalt oss at “det første beviset på den Hellige Ånd er å blø i hendene og å blø fra ansiktet, og at olje renner ut av dine hender, det var det første beviset.’””

²¹¹ Jeg sa: “Jeg er uenig med broder Allen om at det er det første beviset på den Hellige Ånd, for det er ingen steder i Bibelen at de noen gang blødde fra hendene, og—og at olje kom ut av deres ansikt og hender, for å bevise at de hadde den Hellige Ånd.” Jeg sa: “Den Hellige Ånd var Guds Kraft i livene deres. Og Jesus sa: ‘Disse tegn skal følge dem som tror,’ ser du. ‘I Mitt Navn skal de kaste ut djevler,’ og så videre.” Men jeg sa: “Her er en ting jeg vil si om broder Allen, han er en stor Guds mann. Og om jeg kunne forkynne så godt som broder Allen kan, ville jeg ikke ha noen helbredelsesmøter, jeg ville bare forkynt Evangeliet.”

²¹² Da, ser dere, etter at han hadde sendt ut det skrivet og alt mulig, at jeg “gjorde det,” bare ut fra hva noen andre sa. Men selv om jeg var uenig med broderen om hans teori, ville jeg sannelig ikke spotte broderen.

²¹³ Og da jeg stod akkurat der, her oppe i Minnesota, den kvelden, i Minneapolis, Minnesota, og var der i denne store katedralen, tempelet, med Gordon Peterson. Og denne karen som skrev boken imot A. A. Allen, og sa alt mulig om ham som kunne bli sagt, og sa: “Han hadde til og med frekkheten til å skrive den boken om *Bitende djevler*, om den kvinnen som viste merkene på hendene sine, hvor en djevel bet henne, og ting som det.” Nå, jeg—jeg, sannelig. . . (Jeg vet ikke hvorvidt det er sant eller ikke, for djevelen er en ånd, vet dere; men denne kvinnen hevdet at en stor, hårete djevel kom og bet henne over alt, på hendene og over hele ansiktet, og alt mulig.) Og han sa: “A. A. Allen skrev den boken.” Og mannen som skrev boken, skrev en fin artikkel om meg, og her satt han rett der i møtet den kvelden (da broder Peterson og dem kom og fortalte meg, der sitter han), og skrøt om meg, og snakket nedsettende om A. A. Allen.

Jeg tenkte: “Nå har jeg anledningen til å stå opp for broder Allen.”

²¹⁴ Så jeg gikk ut der, og jeg sa: “Jeg leste artikkelen i avisen her i dag, at denne bestemte mannen som er i byen, ikke. . .” Jeg visste at han satt rett der ute. Jeg sa: “Han sa her at A. A. Allen, og all kritikken.” Jeg sa: “Selv om jeg satte pris på at mannen gav meg de komplimentene han gjorde,” sa jeg: “at jeg ikke var ute etter penger og ting som det, og holdt de reneste møtene av dem alle, og så videre, de fine tingene han sa.” Jeg sa: “Jeg setter pris på det. Men, om den mannen som skrev denne artikkelen her i avisen, ikke undersøkte notatene sine bedre enn å si at A. A. Allen skrev denne *Bitende djevler*. A. A. Allen skrev ikke den boken. Jeg kjenner mannen som skrev den.” Jeg sa: “Han skrev ikke boken i det hele tatt. Og hvis mannen ikke gjorde bedre research til artikkelen sin enn det, tviler jeg på at resten han sa om broder Allen er sant.” Stod opp for broder Allen. Og jeg sa: “Dessuten, hvis broder Allen skulle ta feil, ville jeg heller bli funnet ved

Dommens Trone og ta et standpunkt med broder Allen som tar feil, når han prøver å vinne sjeler for Kristus, enn å kritisere hva mannen prøver å gjøre.” Amen. Det stemmer. Ja, sir.

215 Alle som påkaller Navnet Jesus Kristus, han er jeg med, enten han er protestant, katolikk, eller hva enn han er. Jeg— jeg kan kanskje være uenig med ham i teologi, men jeg ønsker å respektere ham som en Kristi tjener, og som min broder. Skjønner? Og uansett hva han gjør, er vi nødt til å vise den Hellige Ånd respekt. Helt riktig. Ja, sir. Og når vi begynner å gjøre det, da vil Gud begynne å utgyde Sine velsignelser iblant oss. Bare oss, den lille gruppen akkurat her, omtrent femti eller seksti, eller kanskje syttifem mennesker som sitter her i kveld, om vi bare ville, alle sammen, knytte oss sammen og gi gudfryktig respekt til Gud og til den Hellige Ånd, og hva Han gjør i denne tid, og respektere enhver gave og enhver tjeneste som Han sender inn i vår midte, vil Gud bare fortsette å utgyde Sin Ånd over oss, og vi vil vokse i antall og bli flere. Tror dere ikke det? Sannelig. Vi er nødt til å ha respekt for Gud.

216 La oss bøye hodene våre bare en liten stund, i bønn. Før vi begynner å be, ønsker jeg å vite om det er noen her inne som kunne tenke seg å si: “Broder Branham, jeg vil at du skal be for meg, om at jeg må få stor respekt for Gud, at jeg alltid vil være i stand til å holde munnen min lukket imot Guds ting, uansett hva de er, og må Gud legge i mitt hjerte å respektere enhver Guddommelig gave Han sender inn i menigheten.” Vil dere løfte hendene deres, og si: “Be for meg.” Gud velsigne dere. Omtrent hver eneste hånd i kirken, og jeg hadde min oppe også.

217 Gud, hjelp meg å være Din tjener. Hjelp meg til å respektere mine brødre, hjelp meg til å respektere mine søstre. Og enhver Guds Ånd som kommer inn i møtet, enten det er tungetale, enten det er tydning av tungler, enten det er profeti, enten det er skjelningsgaver, hva enn det er, sier jeg: “O, Herre Jesus, send dem. Send dem, O Herre. Jeg er takknemlig til Deg.”

218 Nå, Himmelske Far, vi vet at Du er en stor og fryktinngytende Gud. Vi vet at Din vrede er forferdelig. Når Du først lar Ditt temperament stige, vel, det er—det er en grusom ting. Guds vrede kan ødelegge verden på ett sekund. Men når Du skuer ned på Herren Jesu Blod, da blir Din vrede vendt bort. Å, skjul meg der i Urtidens Klippe! Herre Gud, hold min sjel dekket av Herren Jesu Blod! Ikke bare mitt, Herre, men de som er her inne også, i kveld. Vi elsker Deg, Herre. Og enhver gave som Du har gitt oss, selv om de kanskje kaller oss hva enn de ønsker, Herre, vil det uansett ikke. . . vil ikke ha noe som helst å gjøre med det, vi respekterer Deg fremdeles, den Store, den veldige Hellige Ånd. Vi elsker Deg, Far.

219 Vi takker Deg for en helbredelsesgave iblant oss. Vi takker Deg for profetiens gave iblant oss. Vi takker Deg for tungenes

gave, og tydingens gave. Og O Gud, vi ber om at Du vil fortsette å sende gaver iblant oss, gaver fra den store Hellige Ånd. Over alle ting, Herre, er den største takknemligheten vi har i våre hjerter, for denne veldige, alt-tilstrekkelige Gaven, Jesus Kristus. Vi takker Deg for Hans nåde og Hans barmhjertighet, Som skaffer alle disse andre mindre tingene tilveie for oss ved Hans stedfortredende lidelse og blodsutgydelse på Golgata. Han helliggjør vanlige folk, som gjerne hører Ham.

²²⁰ Og Herre, vi er så glade for at Du kom til vanlige folk. I Bibelen, i Lukas Evangelium, leser vi at: "Vanlige folk hørte ham gjerne." I dag sier de: "Å, det er bare en gjeng vanlige folk." Men Herre, det er gjengen som hørte Deg da Du var her i kjød. Vanlige folk hørte Deg gjerne. De høybårne, de rike, og mange av dem ville ikke høre Deg. Kongene, regentene, prestene på den tiden, ville ikke høre Deg. Men vanlige folk tok gladelig imot Deg.

²²¹ Og Far, i kveld, vi er vanlige folk, og vi tar gladelig imot Deg. Vi er glade slik de var, da de kom tilbake og gledet seg, og tenkte at det var en herlig ting, og glade fordi de kunne bære vanæren av Hans Navn, da de refset dem og kalte dem alt mulig. Og de var så glade, fordi det var et privilegium for dem å lide for Navnet Jesus Kristus. Far Gud, vi stiller oss sammen med disse disiplene fra den tiden, og sier: "Glade er vi."

²²² Jeg står i kveld slik Paulus i gamle tider gjorde, da han stod foran Agrippa, og han sa: "Ifølge Veien som blir kalt vranglære, galskap, slik tilber jeg våre fedres Gud."

²²³ Og da Agrippa sa: "Paulus, for mye lærdom har gjort deg gal."

Han sa: "Jeg er ikke gal, O Agrippa."

²²⁴ Og så kom han til slutt dit hen, at han sa: "Du overbeviser meg nesten til å bli en kristen."

²²⁵ Han sa: "Jeg skulle ønske at du var som jeg, bare uten disse fangeløkene."

²²⁶ O Gud, hvilken kjærlighet Paulus hadde, han sa han heller ville være under forbannelse, så hans folk kunne bli frelst. O Far, Gud, gi oss en slik kjærlighet for hverandre. Gi oss denne udødelige kjærligheten, denne anstendigheten, denne respekten for hverandre, til å være kristne nok til å se forbi hverandres feiltrinn, å overse. Fordi en mann har blitt velsignet av Gud; og han kanskje gjør en feil. O Far, la oss ikke se på den feilen, i det vi vet at det er en dyrebare broder, at kanskje satan lurte ham inn i noe. Men om han gjorde, ber vi Herre, at Du vil hjelpe ham eller henne ut av det stedet, at vi vil ha kjærlighet i våre hjerter til å gå etter de fortapte sauene, og bringe dem tilbake til flokken. Gi det, Herre. Tilgi oss våre overtredelser, slik vi tilgir dem som gjør vondt mot oss. Gi det, Herre. Før oss ikke inn i fristelse, men fri oss fra det onde. For Ditt er riket, og makten og æren, for alltid. Amen.

[Broder Neville gir et profetisk budskap—Red.]

²²⁷ Amen. Amen. Amen. Takker Deg, Herre. Takker Deg, Far. Priser Deg, O Hellige Ene. Hvor praktfull Du er, Far! Som vi takker Deg, Herre! Hvilken trøst det er å føle den Hellige Ånds Nærvær, og høre Ham tale gjennom menneskelepper til oss, og bekrefte at Han fremdeles er Gud, og i vår midte. Vi takker Deg for dette, Far. Fortsett med oss, Herre. Bær over med oss, så vi kan være Ditt folk. Gjennom Jesus Kristus, ber vi om det. Amen.

²²⁸ Er ikke det herlig å være en kristen? Er det ikke herlig å kjenne Gud og å kjenne Hans Nærvær? Å tenke på i dag, nå, hvordan Han har gjort dette til og med for andre gang. I dag talte Han—Han til søsteren her, kom i det Lyset da Han gjorde det, og talte til dem fordi de hadde trodd Budskapet. Han er praktfull, er Han ikke? Elsker dere Ham ikke? Hvor mange elsker Ham av hele sitt hjerte, av hele sin sjel? Han er vidunderlig. La oss nå reise oss, mens vi synger denne gode, gamle sangen som vi alle liker.

Jeg elsker Ham, jeg elsker Ham
Fordi Han først elsket meg
Og kjøpte min frelse
På Golgatas tre.

²²⁹ Å, er Han ikke herlig? Herlig! Nå, husk møtet på onsdag kveld. Og så, om Herren vil, vil jeg være her neste søndag igjen, om Herren vil. Be for oss gjennom uken. Som vi nå bøyer hodene våre i bønn, vil jeg be broder Neville, vår pastor, om han vil komme opp med de siste ordene han vil gi dere.

RESPEKT NOR61-1015E

(Respects)

Dette budskapet av broder William Marrion Branham som opprinnelig ble talt på engelsk søndags kveld, den 15. oktober, 1961, i Branham Tabernacle i Jeffersonville, Indiana, U.S.A., er tatt fra et lydband opptak og trykt uredigert på engelsk. Denne oversettelsen på norsk er trykket og gitt ut av Voice Of God Recordings.

NORWEGIAN

©2015 VGR, ALL RIGHTS RESERVED

VOICE OF GOD RECORDINGS

PL 1, 02761 ESPOO, FINLAND

VOICE OF GOD RECORDINGS

P.O. BOX 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.

www.branham.org

Informasjon om opphavsrett

Alle rettigheter forbeholdes. Denne boken kan skrives ut på en privat skriver for personlig bruk eller deles ut gratis, som et verktøy for å spre Evangeliet om Jesus Kristus. Denne boken kan ikke bli solgt, reproduisert i stor skala, publisert på en nettside, lagret i et mottakersystem, oversatt til andre språk eller bli brukt for å samle inn penger uten uttrykkelig, skriftlig tillatelse fra Voice Of God Recordings®.

For mer informasjon eller vedrørende annet tilgjengelig materiale, vennligst kontakt:

VOICE OF GOD RECORDINGS
PL 1, 02761 ESPOO, FINLAND

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org